

พร รัตนกุล

ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ อันเกิด
จากการทำงานหรือประกอบอาชีพ ซึ่งโดยปกติ
ก็จะต้องมีการแข่งขันกัน การเอาเปรียบกัน
การโกง การทุจริต การขูดรีด การฉวยโอกาส
และความชั่วร้ายอื่นอีกมากนั้น ก็ยังไม่เคย
ปรากฏว่าใครสามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้
ผลอย่างจริงจัง ขอให้สังเกตดูความเป็น
ไปของโลกในเวลานี้ก็จะเห็นได้ชัดว่า ทั้งที่
คนในโลกเวลานี้เจริญขึ้นมากแล้ว คนที่
ฉลาดรอบรู้ในวิชาการต่าง ๆ ก็มีมากมาย
คนเก่งที่สามารถทำอะไรได้อย่างมหัศจรรย์
ก็มีไม่น้อย แต่เหตุใดจึงแก้ปัญหาต่าง ๆ
เช่น ความยากจน ความเบียดเบียน การ
ประหัตประหาร การสงครามให้หมดไป
จากโลกไม่ได้ โลกยิ่งเจริญขึ้น ก็ดูเหมือน
มนุษย์ยิ่งลำบากมากขึ้น นี่มันอะไรกัน ?
ไม่ใช่เพราะเราทั้งหลายพากันเดินทางผิด
หลงอยู่ในที่มืด ไม่เคยพบกับแสงสว่างที่
แท้จริงเลยหรือ ?

พร รัตนสุวรรณ

ที่ระลึก
เนื่องในงานสาธยาย
พระพุทธปาฐะ

๒๖ กันยายน ๒๕๔๔
ณ ตึกมหาธาตุวิทยาลัย
วัดมหาธาตุ ท่าพระจันทร์
กรุงเทพมหานคร

รุ่งอรุณ

โดย

พร รัตน์สุวรรณ

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

สงวนลิขสิทธิ์

● มโนปุพพังคมา ฌมมา ●

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดทำทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสูจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

รุ่งอรุณ

พร รัตนสุวรรณ

สิงหาคม ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

ศรีเพ็ญ จัตตะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเที่ยงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๙๒ ๒๐๒๕

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๓๗	จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๓๙	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๔๑	จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

หนังสือ “รุ่งอรุณ” เล่มนี้ มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ
จัดทำขึ้นใหม่ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์
(E-Book) เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๖๓

คำปรารภ ในการพิมพ์ครั้งที่ 5

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา แล้วยึดเป็นแนวทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนามาตั้งแต่สมัยยังอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ต่อมาได้ลาสิกขาออกมาเป็นอุบาสก ก็ยังคงศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา ปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอยู่ตลอด เป็นอาจารย์สอนในคณะพุทธศาสตร์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ถวายความรู้ธรรมประยุกต์ความรู้เรื่องสมาธิวิปัสสนาแก่พระนิสิตมหาจุฬา ฯ และอบรมสมาธิวิปัสสนาแก่ประชาชนผู้สนใจ แก่นักเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่ธรรมวิจัยวัดมหาธาตุ ฯ ทำพระจันทร์เป็นเวลาหลายปี

ทั้งบรรยายธรรม อบรมสมาธิวิปัสสนาแก่คณะฆรมม พุทธ
 ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นักศึกษาจุฬาลงกรณ
 มหาวิทยาลัย นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒน์
 นักเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน
 ฯลฯ ทั้งเปิดอบรมสมาธิวิปัสสนา แก่สมาชิกผู้สนใจที่บ้าน
 พักจนกระทั่งจากโลกมนุษย์เข้าสู่ภูมิทิพย์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ มิได้อบรมสมาธิวิปัสสนา
 แต่เพียงอย่างเดียว ยังได้เรียบเรียงหนังสือธรรมะทาง
 พระพุทธศาสนา ทั้งทางปรัชญา ทั้งทางการปฏิบัติสมาธิ
 วิปัสสนาและอื่น ๆ อีกหลายเล่ม

หนังสือเรื่อง **“รุ่งอรุณ”** เล่มนี้ อาจารย์พร รัตน
 สุวรรณ เขียนเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ จัดพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ
 ธันวาคม ๒๕๑๘ ตามสถิติการพิมพ์ครั้งล่าสุด ว่าพิมพ์ครั้ง
 ที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๓๗ พิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๓๘

รายละเอียดอื่นอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ชี้แจงไว้แล้ว
ในคำนำ พิมพ์ครั้งที่ ๑

หนังสือ รุ่งอรุณ นี้ได้เผยแพร่จนหมด สำนักค้นคว้า
ทางวิญญาณ จึงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ นับเป็นการจัดพิมพ์ครั้งที่
๖

มกราคม ๒๕๔๑

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
โทร. ๐๒-๒๘๒-๒๐๒๕, ๐๒-๖๒๙-๑๙๕๑

คำนำ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

รุ่งอรุณ เป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นตามแนว
คาถापुทธอุทานซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า :-

“เมื่อใดธรรมทั้งหลายปรากฏชัดแก่พราหมณ์ผู้มีความ
เพียรเพ่งอยู่ เมื่อนั้นพราหมณ์ย่อมกำจัดมารและ
เสนามารเสียได้ ดุจพระอาทิตย์อุทัยกำจัดความมืด ทำ
ท้องฟ้าให้สว่าง”

คาถापुทธอุทานนี้ พระพุทธเจ้าได้ทรงเปล่งภาย
หลังที่ได้ทรงพิจารณาปฏิจจสมุปปาททั้งอนุโลมและ
ปฏิโลม (รายละเอียดของคาถานี้ มีอธิบายไว้ในหนังสือ
พุทธวิทยาเล่ม ๑ ผู้สนใจโปรดอ่านจากหนังสือเล่มนี้)

และอีกบทหนึ่ง ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสกับพราหมณ์
 ผู้หนึ่ง ชื่อเวรัญชะ เปรียบพระองค์ว่า เป็นลูกไก่ตัวแรก
 ที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมาเห็นโลก ซึ่งสำนวนในคัมภีร์มี
 ดังนี้ :-

ดูกรพราหมณ์ เปรียบเหมือนฟองไข่ ๘ ฟอง ๑๐
 ฟอง หรือ ๑๒ ฟอง ฟองไข่เหล่านั้น อันแม่ไก่ฟังกกดีแล้ว
 อบดีแล้ว ฟักดีแล้ว บรรดาลูกไก่เหล่านั้น ลูกไก่ตัวใดทำลาย
 กระจเปาะฟองไข่ด้วยปลายเล็บเท้า หรือ ด้วยจะงอยปาก
 ออกมาได้โดยสวัสดิ์ก่อนกว่าเขา ลูกไก่ตัวนั้นควรเรียกว่า
 กระจไร จะเรียกว่าฟี่หรือน้อง

**ท่านพระโคตม ควรเรียกว่าฟี่ เพราะมันแก่กว่า
 เขา**

ก็เหมือนอย่างนั้นแลพราหมณ์ เมื่อประชาชนผู้ตก
 อยู่ในอวิชชา เกิดในฟองอันกระจเปาะฟองหุ้มห่อไว้ เราผู้
 เดียวเท่านั้นในโลก ได้ทำลายกระจเปาะฟองไข่ คืออวิชชา
 แล้วได้ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยม เรานั้น
 เป็นผู้เจริญที่สุด ประเสริฐที่สุด

ของโลก เพราะความเพียรของเราที่ปรารถนาแล้วแล ไม่ย่อหย่อน สติดำรงมั่นไม่พินเพื่อน กายสงบ ไม่กระสับกระส่าย จิตตั้งมั่น มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ฯลฯ

ข้อความที่อ้างมานี้มีอยู่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑ หน้า ๕ มจร. เป็นข้อความที่พระองค์ทรงเล่าถึงเหตุการณ์ในคืนวันตรัสรู้ให้เวรัญชพรหมณ์ฟัง และเท่าที่ยกมานี้เป็นเพียงบางตอนของพระสูตรนี้ ส่วนข้อความต่อจากนี้ไป พระองค์ได้ตรัสเล่าให้พราหมณ์ฟังว่า การที่พระองค์กะเทาะเปลือกไขคืออวิชชาออกมาได้นั้น ก็เพราะพระองค์ทรงเข้าฌานทั้ง ๔ ได้ และในที่สุดก็ได้บรรลุรูปเพนิวาसानุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ และอาสวักขญาณโดยลำดับ ซึ่งสำนวนในตอนสุดท้ายของพระสูตรนี้มีว่า :-

พราหมณ์ วิชชาที่ ๓ นี้ (คืออาสวักขญาณ) เราได้บรรลุแล้วในปัจจุบันยามแห่งราตรี อวิชชาเรากำจัดได้แล้ว วิชชาเกิดแก่เราแล้ว ความมืดเรากำจัดได้แล้ว แสงสว่างเกิดแก่เราแล้ว เหมือนที่เกิดแก่

บุคคลผู้ไม่ประมาท มีความเพียรเพากิเลส สง่ใจไปแล้วอยู่
 ฉะนั้น ความชำแรกออกครั้งที่ ๓ ของเรานี้แล (คือได้ทรง
 บรรลุอาสวัคชญาณ) ได้เป็นเหมือนการทำลายออกจาก
 กระเปาะฟองแห่งลูกไก่ ฉะนั้น

ข้าพเจ้าได้เคยศึกษาข้อความในคาถาพุทธอุทาน
 ดังที่ได้กล่าวมาในตอนต้น และข้อความในเวรัญชสูตร ที่
 กล่าวถึงในตอนหลังนี้นานหลายปีมาแล้ว และมาเมื่อ
 เร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าก็ได้นำมาพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
 รู้สึกว่า ข้อความที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ทั้งสองแห่งนี้ เป็น
 ที่ประทับใจข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เพราะยิ่งพิจารณาก็ยิ่ง
 มองเห็นถึงความหมายที่ลึกซึ้งกระจ่างออกมา ซึ่งทำให้เกิด
 ความรู้สึกว่ น่าจะนำมาขยายให้เป็นข้อความที่อ่านเข้าใจ
 กันได้ง่าย ๆ และให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ของบ้านเมือง
 ในยุคปัจจุบัน ก็จะได้ประโยชน์อย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงได้
 เขียนเรื่องนี้ขึ้น

และที่ให้ชื่อว่า **“รุ่งอรุณ”** ก็เพราะเนื้อความของ
 พุทธพจน์ทั้ง ๒ แห่งนั้นบ่งชี้ให้เห็นว่า :-

คนที่รู้แจ้งเรื่องตัวเองเท่านั้น จึงจะได้ชื่อว่าเป็น
ลูกไก่ที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมาเห็นแสงสว่าง

คนที่รู้แจ้งเรื่องตัวเองเท่านั้น จึงจะเป็นเหมือน
พระอาทิตย์อุทัย ซึ่งสามารถกำจัดความมืด ทำท้องฟ้าให้
ค่อย ๆ สว่างขึ้นโดยลำดับ

คนที่รู้แจ้งตัวเองเท่านั้น จึงจะมีศีลธรรมเกิดจากตัว
เอง

ขอได้โปรดคิดดู ประเทศชาติของเราในขณะนี้ ถ้า
สามารถแก้ไขปัญหาเรื่องการคอร์รัปชันได้ กำจัดการกดขี่
ขูดรีด การเอารัดเอาเปรียบกันได้ และสอนให้คนมีน้ำ
ใจเสียสละเพื่อส่วนรวมได้ ให้มีความรักความสามัคคีกันได้
ทั้งชาติ เราก็จะสามารถแก้ไขปัญหาก็ทุกอย่าง

จากการที่ข้าพเจ้าได้ไตร่ตรองมาอย่างรอบคอบ
และลึกซึ้ง พร้อมทั้งได้มีประสบการณ์จากตัวเอง และจาก
คนที่ข้าพเจ้าเคยสอน ข้าพเจ้าได้มองเห็นแสงสว่าง

รำไรอยู่เบื้องหน้า แสงสว่างที่จะช่วยให้เห็นถึงวิธีการแก้
ปัญหาต่าง ๆ ดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้ และวิธีการอันหนึ่งใน
หลายสิบวิธีการที่ข้าพเจ้ามองเห็นนั้นก็คือ ถ้าหากจะได้มี
การระดมการสอน เพื่อให้คนทั้งหลาย เข้าใจเรื่องตัว
เอง ตามแนวที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ ก็สามารถ
จะทำให้ประเทศชาติของเราได้บรรลุถึง รุ่งอรุณ รุ่งอรุณ
ที่อาจจะคล้ายกับบทเพลงที่คนพวกหนึ่งร้องว่า “เมื่อฟ้าสี
ทองผ่องอำไพประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน”

ที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า **คล้าย** ไม่ใช่คำว่าเหมือน ก็
เพราะมันไม่เหมือนกันกับที่คนเหล่านั้นหมายถึง เพราะ
ตามความหมายของข้าพเจ้านั้น ประชาชนจะได้เป็นใหญ่
จริง ๆ ก็ต่อเมื่อประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ จะต้อง
เข้าใจเรื่องตัวเอง ตามแนวที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ และ
คำว่า **เป็นใหญ่** ก็หมายความว่า **ประชาชนจะมีอิสระเสรี
อย่างสมบูรณ์** ไม่ถูกบังคับกดขี่ ทุกคนจะได้ทำงานตามที่
ตนสมัครใจ ไม่ใช่ทำงานที่ถูกบังคับ

และมีรายได้เพียงพอสำหรับความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ไม่ฝืดเคือง และหลักของสังคมที่ทุกคนจะพึงปฏิบัติต่อกันนั้น จะต้องเป็นไปตามหลักธรรมในเรื่องทศก และสังคหวัตถุ ๔ ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ต่อกัน ความรู้จักนับถือซึ่งกันและกัน เมตตากรุณาต่อกัน คุณธรรมเหล่านี้จะต้องปรากฏชัดในสังคม ประชาชนจึงจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้จริง ๆ ถ้าในสังคมปราศจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาแล้ว ก็เป็นอันหวังได้ว่า เมื่อฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ จะต้องถูกบังคับกดขี่ยิ่งกว่าที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้อีกหลายเท่า

อุดมการณ์ของพระพุทธศาสนานั้น แน่นอน ต้องการให้ทุกคนมีการอยู่ดีกินดี มีอิสระเสรี และดำเนินการสะสมหรือการกอบโกยร่ำรวยแต่คนเดียวหรือพวกเดียว และต้องการให้ทุกคนอยู่อย่างสบายใจ ไม่ใช่อยู่อย่างหวาดกลัว และวิธีปฏิบัติเพื่อให้บรรลุถึงอุดมการณ์นี้ พระพุทธเจ้าก็ได้ทรงบัญญัติไว้หมดแล้ว แต่เรื่องนี้คนส่วนมากไม่รู้จัก และยังไม่มีความรู้

ปฏิบัติให้ได้ผลกันอย่างจริงจังเท่านั้น เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ จึงไม่ค่อยมีใครพูดถึง

อนึ่ง ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า ข้อความในหนังสือ นี้ ข้าพเจ้าชี้ให้ดูเพียงบางแง่เท่านั้น เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่จะอธิบายถึงระบบนี้ด้วยข้อความเพียงเท่านี้ และก็เป็นที่ไปไม่ได้ที่จะอธิบายกันให้เข้าใจจริง ๆ ด้วยตัวหนังสือ เรื่องนี้จะทำให้เป็นที่เข้าใจง่ายสำหรับคนทั่วไป จะต้องมีการตั้ง ศูนย์ปฏิบัติงานให้ดู คนทั้งหลายจึงจะมองเห็น

แต่อย่างไรก็ดี เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้เริ่มดำเนินงาน บ้างแล้ว โดยตั้ง **ศูนย์พัฒนาศาสนา** ขึ้นที่ตำบล แคมป์สน อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้ที่สนใจอยากทราบ รายละเอียด ขอให้อ่านดูจากหนังสือเรื่อง **โครงการศูนย์พัฒนาศาสนา แคมป์สน** ซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนเอาไว้แล้ว แต่ก็เขียนแต่เพียงสังเขปเท่านั้น

พร รัตนสุวรรณ

๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๘

คำนำ

พิมพ์ครั้งที่ ๔-๕

รุ่งอรุณ เป็นหนังสือที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ เขียนไว้ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เพื่อให้เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับมอบแก่กันในประเทศกาลปีใหม่ หรือมอบได้ตลอดเวลาด้วยความรักความปรารถนาดีต่อกัน หนังสือ **รุ่งอรุณ** อธิบายหลักวิชาตามแนวคาถาพุทธอุทานพุทธพจน์ เพื่อให้ทุกคนมีหลักในการคิดค้นคว้า หาแนวทางช่วยตัวเองสามารถกะเทาะเปลือกไข คือ อวิชชาออกมาเห็นแสงสว่างได้

การเดินทางไม่ว่าจะไปถึงจุดหมายหรือไม่ก็ตาม และในทุกการเดินทาง ย่อมจะต้องมีทางของตัวเองที่ต้องการให้ปลอดภัย ตัวเราเกิดจากอะไร จะตั้งตัวได้

อย่างไร ควรจะมีชีวิตอยู่อย่างไร จึงจะเป็นการดีที่สุด
ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ จะมีคำตอบอยู่ในหนังสือรุ่งอรุณ

การรู้จักตนเองมากขึ้น จะทำให้ความเข้าใจในชีวิต
มีมากขึ้นด้วย และสามารถหาหนทางไปสู่ความสงบสุขได้
คนที่รู้แจ้งเรื่องตัวเองเท่านั้นจึงจะมีศีลธรรมเกิดจากตัวเอง
สามารถแก้ปัญหาของตัวเองได้ เสมือนพระอาทิตย์อุทัย
สามารถกำจัดความมืด ไปสู่รุ่งอรุณของชีวิตให้เกิดแสง
สว่างมากขึ้นโดยลำดับ

จะมีชีวิตใหม่ที่มีความรุ่งโรจน์ ความสดชื่น ไม่
เหี่ยวแห้ง ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง หมดยาพิษตายอยาก มีความ
มั่นใจอบอุ่นใจว่า

ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไม่
เป็นอุปสรรคของชีวิต ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ไม่ใช่
เรื่องร้ายแรงที่จะต้องกลัว ตรงกันข้ามสิ่งเหล่านี้คือบทฝึก
หัดอันจำเป็นที่จะต้องทำ เพราะเป็นบทฝึกหัดที่จะทำให้ชีวิต
ของเราก้าวหน้าแข็งแกร่งไปโดยลำดับ

จนบรรลุถึงชีวิตที่เป็นอิสระเสรีโดยสมบูรณ์ ไม่มีความทุกข์
ยากลำบากกันอีกต่อไปชั่วนิรันดร

รุ่งอรุณ เป็นหนังสือหลักธรรมะที่มีคุณค่าทาง
ปัญญา ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๔ แล้ว ทางสำนักฯ ใคร
ขอร้องให้ท่านผู้อ่าน ได้โปรดช่วยกันแนะนำเผยแพร่หนังสือ
เล่มนี้ให้กว้างขวางออกไป เพื่อให้ทุกคนรู้เรื่องตัวเองอย่าง
ทะลุปรุโปร่งมีกำลังใจ มีความแข็งแกร่ง พร้อมที่จะเผชิญ
ชีวิตต่อไปด้วยความสดใสเบิกบาน

สำนักคัมภีร์ทางวิญญาน

๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗

สิงหาคม ๒๕๓๙

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
๑. ลูกไก่ตัวแรก	๑
๒. ปุถุชนคือลูกไก่ที่เกิดในไข่ ตายในไข่	๓
๓. กระเปาะไข่คืออวิชชา	๖
๔. ปัญหาทุกอย่างแก้ไขได้	๘
๕. ทางแก้ปัญหา	๑๐
๖. ต้องแก้ที่ตนเองก่อน	๑๕
๗. สัจธรรมอันแรกที่ทุกคนควรจะรู้แจ้ง	๑๙
๘. ยุควิญญานคือรุ่งอรุณแห่งยุคพระศรีอาริย์	๒๕
๙. ข้อมูลต่าง ๆ ที่จะทำให้รู้ว่าประเทศชาติของ เราจะไปรอดหรือไม่ และข้อมูลอันแรกก็คือ ทุกคนเกิดมาจากวิบากของตน	๒๙

เรื่อง	หน้า
๑๐. ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากข้อมูลอันแรก มีอะไรบ้าง	๓๔
๑๑. วิชยาการณเหตุการณบ้านเมือง	๔๐
๑๒. ประเทศไทยมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง	๔๕
๑๓. สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันแรกก็คือ วิบากของผู้มีบุญทั้งหลาย	๔๗
๑๔. ลักษณะของผู้มีบุญบารมีมาก	๕๓
๑๕. คนไทยที่ดียังมีมาก ถ้าได้ผู้นำที่ดี คนเหล่านี้ก็จะรวมกันช่วยชาติได้อย่างดี	๖๐
๑๖. ไม่ต้องกลัวว่าเมืองไทยจะกลายเป็นอื่น	๖๓
๑๗. วันหนึ่งประเทศไทยต้องได้ผู้นำที่ดีแน่	๖๗
๑๘. เหตุที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องคุ้มครองประเทศไทย	๖๙
๑๙. เทพเจ้าทั้งหลายคุ้มครองประเทศชาติ ได้อย่างไร	๗๒
๒๐. ผู้มีบุญยอมมีเทพพิทักษ์	๗๗
๒๑. ความคิดของมนุษย์ไม่ได้เป็นอิสระเสมอไป	๗๙

เรื่อง	หน้า
๒๒. เหตุไรคนในโลกปัจจุบันนี้จึงทำบาป กันมากและจะมีทางแก้ไขอย่างไร?	๘๐
๒๓. อย่าหวังพึ่งแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์	๘๒
๒๔. ชีวิตนี้ยังมีหวัง	๘๗
๒๕. รุ่งอรุณแห่งชีวิต	๘๙
๒๖. อย่าสิ้นหวัง	๙๒
๒๗. พุทธศาสนาเป็นระบบสังคมนิยม ธรรมาธิปไตย	๙๕

คำนำ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

รุ่งอรุณ เป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นตามแนว คาทาพุทธอุทานซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า :

“เมื่อใดกรรมทั้งหลายปรากฏชัดแก่พราหมณ์ ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่ เมื่อนั้นพราหมณ์ย่อมกำจัด มารและเสนามารเสียได้ ดุจพระอาทิตย์อุทัยกำจัดมิด ทำท้องฟ้าให้สว่าง”

คาทาพุทธอุทานนี้ พระพุทธเจ้าได้ทรงเปล่ง ภายหลังที่ได้ทรงพิจารณาปฏิจสมุปบาททั้งอนุโลม และปฏิโลม (รายละเอียดของคานี้ มีอธิบายไว้ใน หนังสือพุทธวิทยาเล่ม ๑ ผู้สนใจโปรดอ่านจากหนังสือ

เล่มนี้)

และอีกบทหนึ่ง ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสกับ พราหมณ์ผู้หนึ่ง ชื่อเวรัญชะ เปรียบพระองค์ว่า เป็น ลูกไก่ตัวแรกที่ทะลวงเปลือกไข่ออกมาเห็นโลก ซึ่ง สำนวนในคัมภีร์มีดังนี้ :

ดูกรพราหมณ์ เปรียบเหมือนฟองไข่ ๘ ฟอง 90 ฟอง หรือ ๑๒ ฟอง ฟองไข่เหล่านั้น อันแม่ไก่ฟังกก ดีแล้ว อบดีแล้ว ฟักดีแล้ว บรรดาลูกไก่เหล่านั้นลูกไก่ ตัวใดทำลายกระเปาะฟองไข่ด้วยปลายเล็บเท้า หรือ ด้วยจะงอยปากออกมาได้ โดยสวัสดิ์ก่อนกว่าเขา ลูกไก่ตัวนั้นควรเรียกว่ากระไร จะเรียกว่าฟี่หรือน้อง

ท่านพระโคตม ควรเรียกว่าฟี่ เพราะมันแก่ กว่าเขาก็เหมือนอย่างนั้นแลพราหมณ์ เมื่อประชาชน ผู้ตกอยู่ในอวิชชา เกิดในฟอง อันกระเปาะฟองหุ้มห่อ ไว้ เราผู้เดียวเท่านั้นในโลก ได้ทำลายกระเปาะฟองไข่ คืออวิชชา แล้วได้ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ อันยอดเยี่ยม เรานั้นเป็นผู้เจริญที่สุด ประเสริฐที่สุด

รุ่งอรุณ ลูกไก่ตัวแรก

พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ว่า “ตถาคตเป็นลูกไก่ตัวแรก ที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมา ส่วนสัตว์อื่นเกิดในไข่ตายในไข่”^{*} * นี่หมายความว่า ในอดีตชาติที่ผ่านมา พระองค์ก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกไก่ที่เกิดในไข่ ตายในไข่เหมือนกัน แต่ภายหลังเมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้แล้ว พระองค์จึงได้รู้แจ้งว่า พระองค์เป็นลูกไก่ตัวแรกที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้ ส่วนสัตว์อื่นที่ยังไม่มี

^{*}พระไตรปิฎกเล่ม ๑ หน้า ๕ มจร.

ดวงตาเห็นธรรมนั้นล้วนแต่จะต้องตายในไข่มุกทั้งสิ้น และ
ลูกไก่ตัวที่ ๒ ที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้ ก็คือ **พระอัญญาโกณฑัญญะ** ซึ่งเป็นหัวหน้าของพระปัญจวัคคีย์ เพราะ
เป็นพระสงฆ์องค์แรกที่ได้ฟังปฐมเทศนา แล้วเกิดดวงตา
เห็นธรรม

ปุถุชนคือลูกไก่ที่เกิดในไข่ ตายในไข่

จากหลักที่อ้างมานี้แสดงให้เห็นว่า เราทั้งหลาย ซึ่งเป็นมนุษย์ปุถุชนนั้น ทั้งหมดได้ชื่อว่าเป็นลูกไก่ที่ไม่มีโอกาสกะเทาะเปลือกไข่ออกมาเห็นโลกเลย เพราะเกิดมาที่ไร ก็ตายในไข่ทุกที **“ไม่เคยกะเทาะเปลือกไข่ออกมาเห็นโลก”** นี่คือสัญลักษณ์ของเราทั้งหลาย ทั้งที่ไม่เคยกะเทาะเปลือกไข่ออกมาเห็นโลก แต่มนุษย์ทั้งหลายก็ยังทงงว่าตัวเองรู้จักโลกดี รู้จักตัวเองดี แน่ใจหรือว่าเรารู้จักโลกดี รู้จักตัวเองดี ถ้ารู้จักดี ทำไมจึงแก้ปัญหาดตัวเองไม่ได้ อย่าลืมนะว่า มนุษย์ทั้งโลกมีปัญหาที่แก้ไม่ตกคล้าย ๆ กันทั้งนั้น ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะฉลาดรอบรู้ปานใด หรือเก่งขนาดไหน ปัญหาที่ว่ามีเหมือน ๆ กันก็คือ *เมื่อเกิดมาแล้ว*

ทุกคนจะต้องประสบกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย จะต้องประสบกับความเศร้าโศกเสียใจ ร้องไห้ร้องไห้ ในเมื่อจะต้องพลัดพรากจากบุคคลหรือสิ่งของอันเป็นที่รักหรือผิดหวัง และจะต้องขุ่นเคือง โกรธแค้น คับอกคับใจ กัดอกลุ่มใจ ในเมื่อพบเห็นสิ่งที่ไม่ถูกใจ ถูกขัดใจ หรือถูกแกล้ง ถูกทำลาย หรือ ปรารถนาสิ่งใดแล้ว ไม่ได้สมความปรารถนา

อนึ่ง ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ อันเกิดจากการงาน หรือการประกอบอาชีพ ซึ่งโดยปกติก็จะต้องมีการแข่งขันกัน การเอาเปรียบกัน การโกง การทุจริต การขูดรีด การฉวยโอกาส และความชั่วร้ายอื่นอีกมากนั้น ก็ยังไม่เคยปรากฏว่ามีใครสามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ผลอย่างจริงจัง ขอให้สังเกตดูความเป็นไปของโลกในเวลานี้ ก็จะได้เห็นได้ชัดว่า ทั้งที่คนในโลกเวลานี้เจริญขึ้นมาแล้ว คนที่ฉลาดรอบรู้ในวิชาการต่าง ๆ ก็มีมากมาย คนเก่งที่สามารถทำอะไร

ได้อย่างมหัศจรรย์ก็มีไม่น้อย แต่เหตุไฉนจึงแก้ปัญหาด่างๆ เช่น ความยากจน ความเป็ดเบียน การประทัดประหาร การสงครามให้หมดไปจากโลกไม่ได้ โลกยิ่งเจริญขึ้น ก็ดูเหมือนมนุษย์ยิ่งลำบากมากขึ้น นี่มันอะไรกัน ไม่ใช่เพราะเราทั้งหลายพากันเดินทางผิด หลงอยู่ในที่มืด ไม่เคยพบกับแสงสว่างที่แท้จริงกันเลยหรือ ?

กระเปาะไขคืออวิชา

เมื่อสองพันกว่าปีมาแล้ว พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบว่า **อะไรคือความทุกข์ อะไรคือต้นเหตุแห่งความทุกข์ อะไรคือความดับทุกข์ อะไรคือทางให้ถึงซึ่งความดับทุกข์** และการที่พระองค์ได้ทรงพบสัจธรรมอันประเสริฐสูงสุดนี้ ก็เพราะพระองค์ได้ทรงกะเทาะเปลือกไขออกมาได้ ซึ่งคำว่า เปลือกไข ในที่นี้ ก็คืออวิชา ผู้ที่ทำลายอวิชาได้เท่านั้น จึงจะรู้จักโลก รู้จักตัวเองตามความเป็นจริง ลูกไก่ ที่ยังอยู่ในกระเปาะไข จะรู้จักโลกรู้จักตัวเองได้อย่างไร ลองคิดดู ลูกไก่ที่กะเทาะเปลือกไขออกมาได้เท่านั้น จึงจะรู้ว่าโลกเป็นอย่างไร และตัวเองเป็นอย่างไร ลูกไก่ ที่ยังอยู่ในเปลือกไข มันไม่รู้หรอกว่า ตัวมันเองนั้น

สามารถเดินไปไหนมาไหนได้ เจริญเติบโตได้ มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ และรู้จักทำอะไรได้ เช่นเดียวกับพระอริยเจ้าทั้งหลาย ซึ่งได้กะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้แล้วนั้น ท่านรู้แจ้งว่า :-

“ทุกข์ทั้งหลายที่มนุษย์ทั้งโลกคิดแก้ไขไม่ได้นั้น ความจริงแก้ไขได้ทุกอย่าง ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็เอาชนะได้ ความยากจน ความทุกข์ยาก ลำบากทั้งหลายก็เอาชนะได้ การเบียดเบียนกัน การเอารัดเอาเปรียบกัน ตลอดทั้งการทุจริตต่าง ๆ ก็สามารถเอาชนะได้ ไม่มีปัญหาอะไรที่มนุษย์ ผู้กะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้แล้วจะแก้ไขไม่ได้ หรือเอาชนะไม่ได้ ไม่มีเลย”

ปัญหาทุกอย่างแก้ไขได้

อันที่จริงปัญหาต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานั้น ถ้าหากใครไม่เชื่อว่าจะสามารถแก้ไขได้ ก็ขอให้มาทดลองด้วยตนเอง โดยเฉพาะก็คือ พยายามทำดวงตาเห็นธรรมให้เกิดขึ้นในตน ซึ่งถึงแม้จะเห็นราง ๆ ไม่ชัด เหมือนพระอริยเจ้าก็ตาม แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้เราสบายใจคลายความวิตกกังวลต่าง ๆ ไปได้มาก และในเวลาเดียวกันก็จะมองเห็นทางแก้ปัญหของสังคมอย่างได้ผลอีกด้วย ซึ่งปัญหานั้นไม่ว่าจะเป็นปัญหาในทางเศรษฐกิจ การศึกษา การปกครอง หรือปัญหาในทางไหนก็ตาม ถ้าตนเองได้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ อยู่บ้าง ก็จะเห็นทางแก้ได้โดยไม่ยาก ส่วนผู้ที่มีความรอบรู้ในวิชาการต่าง ๆ เป็นอย่างดีและเชื่อว่า ตนเอง

สามารถแก้ปัญหาที่นั่น ๆ ได้ ก็ขอได้โปรดคิดเสียหน่อย ว่า
อันคนตาบอดมาตั้งแต่เกิดนั้น ถึงแม้จะเก่งอย่างไร เขาจะ
เห็นหรือเข้าใจอะไรได้ถูกต้องจริง ๆ หรือ มันเป็นไปได้
ขอให้ดูผลงานของบรรดาบุคคลที่ฉลาดรอบรู้ ตั้งแต่ในอดีต
มาจนถึงปัจจุบัน มีอะไรบ้าง ที่แก้ไขได้จริง ๆ มันแก้ไขกัน
ได้ชั่วคราวเท่านั้น ทุกวันนี้ความยากจน ความกดขี่ การ
เอาเปรียบ การเบียดเบียน การประหัตประหารกันในแบบ
ต่าง ๆ ยังคงมีอยู่เสมอ และบางคนทั้งที่มีเงิน มีความรู้ มี
เกียรติ มีอำนาจ มีบริวาร แต่ก็ยังมีปัญหาที่ทำให้เกิดความ
ทุกข์ไม่สร่าง ทั้งนี้เพราะอะไร ? ก็เพราะเขายังไม่ได้กะเทาะ
เปลือกไข่ออกมา เขายังอยู่ในความมืด อันแสงสว่างในถ้ำ
นั้น ถึงอย่างไรก็ส่องสว่างนอกถ้ำไม่ได้ เพราะฉะนั้น คนที่
ฉลาดรอบรู้แต่อยู่ในถ้ำ ไม่เคยโผล่ออกมาเห็นโลกภายนอก
เลยตั้งแต่เกิด เขาจะฉลาดสักเพียงไรหรือ ?

ทางแก้ปัญหา

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า “พระพุทธเจ้าเป็นลูกไก่ตัวแรกที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้” และแล้วต่อมาก็มีคนอื่นอีกเป็นจำนวนมากที่สามารถกะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้ ซึ่งถ้าจะนับตั้งแต่พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นองค์แรกจนถึงปัจจุบัน ก็เห็นจะนับจำนวนไม่ถ้วนและในจำนวนของผู้ที่กะเทาะเปลือกไข่ออกมาได้นี้ ก็มีทั้งภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก และอุบาสิกา คือมีทั้งพระและฆราวาส มีทั้งหญิงและชาย มีเด็ก และผู้ใหญ่ และดูเหมือนว่าในบรรดาผู้ที่ออกมาจากเปลือกไข่นั้น ผู้ที่เป็นฆราวาสจะมีมากกว่าผู้ที่เป็นพระเสียอีก และบุคคลที่ออกมาจากเปลือกไข่นั้น จึงจะสามารถแก้ปัญหาทั้งในทางส่วนตัวและใน

ทางสังคมได้ ที่ว่าแก้ปัญหาส่วนตัวได้ก็เพราะ โดยธรรมดา ผู้ที่รู้แจ้งในเรื่องตัวเองแล้ว ก็สามารถที่จะรู้แจ้งเรื่อง ของบุคคลอื่นและรู้แจ้งโลกได้โดยไม่ยาก ดังเช่นที่พระ พุทธเจ้าได้ทรงตั้งปัญหาถามว่า :-

ใครจักรู้แจ้งซึ่งแผ่นดินนี้ (คือตัวเอง) ใครจักรู้แจ้งซึ่งยมโลก (คืออบายภูมิจ) ซึ่งโลกนี้ (คือโลกมนุษย์) พร้อมทั้งเทวโลก ใครจักรู้แจ้งซึ่งบทแห่งธรรมที่เรา ตถาคตได้ตรัสไว้ดีแล้ว เหมือนนายมาลาการผู้ฉลาด รู้จักเลือกสรรดอกไม้เอามาทำเป็นพวงมาลัย

ครั้นแล้วพระพุทธองค์ก็ทรงตอบเองว่า :-

พระเสขะจักรู้แจ้งซึ่งแผ่นดินนี้ พระเสขะจักรู้แจ้งซึ่งยมโลก ซึ่งโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก พระเสขะจักรู้แจ้งซึ่งบทแห่งธรรมที่เราตถาคตได้แสดงไว้ดีแล้ว เหมือนนายมาลาการผู้ฉลาดรู้จักเลือกสรรดอกไม้เอามาทำเป็นพวงมาลัย

ขอให้สังเกตว่า จากหลักที่อ้างมานี้จะเห็นว่า ผู้ที่จะรู้แจ้งเรื่องของคนอื่น รู้แจ้งเรื่องโลกนั้น จะต้องรู้แจ้งเรื่องของตนเองก่อน และคำว่า เศษะ นั้นแปลว่า ผู้ที่ยังต้องศึกษาอยู่ ซึ่งในที่นี้หมายถึงพระอริยบุคคลเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงนักศึกษาทั่ว ๆ ไป และพระอริยบุคคลที่ว่านี้ก็หมายถึง พระโสดาบัน พระสกทาคามี และพระอนาคามีเท่านั้น ส่วนพระอรหันต์เรียกว่า อเสษะ แปลว่า ไม่ต้องศึกษาแล้ว จบการศึกษาแล้ว เพราะพระอรหันต์เท่านั้น ที่ตัดอวิชชาได้หมดสิ้นไม่มีเหลือ จึงไม่มีความจำเป็นต้องศึกษาอะไรอีก ส่วนพระอริยบุคคลที่ต่ำกว่าพระอรหันต์ถึงแม้จะตัดอวิชชาได้ ออกจากเปลือกไขได้ก็จริง แต่ก็ยังตัดได้ไม่หมด คือยังมีปัญหาอีกหลายอย่างที่เกี่ยวกับชีวิตของตนที่ยังไม่รู้หรือยังตอบไม่ได้ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาต่อไปอีก

ข้าพเจ้าได้พยายามยกหลักธรรมหลายข้อมาให้ท่านได้พิจารณาก่อน ทั้งนี้ก็เพื่อว่า เราทั้งหลายจะได้

มีหลักในการคิดหรือการค้นคว้าจะได้ไม่คิดอะไรเอาเอง
สันนิษฐานเอาเอง และแล้วก็ลงมติเอาเองโดยไม่รู้ว่ามี
อาจจะออกนอกกลุ่มนอกทางหรือผิดก็ได้โดยไม่รู้ตัว

อนึ่ง ท่านควรจะทราบหลักอีกอย่างหนึ่งคือ :-

โดยธรรมดาผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรม คือผู้ที่รู้แจ้ง
ในเรื่องตัวเอง ออกมาจากเปลือกไขคืออวิชชาได้แล้ว
นั้น จะเป็นบุคคลที่มีทุกข์น้อยที่สุด ไม่ว่าเขาจะอยู่ใน
ฐานะใด ๆ คือไม่ว่าจะยากจน ป่วย พิกار เป็นโรคที่
น่ารังเกียจรักษาไม่หาย หรือจะถูกจองจำ ถูกขู่เข็ญ ถูก
ประทุษร้าย หรือจะต้องตายเดี๋ยวนั้น เหตุการณ์ทั้งหมด
ที่กล่าวมานี้จะทำให้เกิดความวิตกกังวล เกิดความ
กลัว เกิดความทุกข์ทรมานได้น้อยมาก หากจะเกิดก็
เกิดอยู่ไม่นาน ไม่ช้าก็พลันหาย เพราะเขารู้อยู่แก่ใจว่า
เหตุการณ์ทั้งหมดนั้นเป็นของชั่วคราว ไม่ช้าก็จะผ่าน
พ้นไป และแล้วเขาก็จะไม่อยู่ในฐานะเช่นนั้นอีกต่อไป

นอกจากนี้ผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรม ออกมาจากเปลือกไข่ได้นั้น เขาจะเป็นบุคคลที่มีศีลธรรมประจำตัวอยู่เสมอ โดยไม่ขาดตกบกพร่อง เหตุการณ์หรือบุคคลใด ๆ ก็บีบบังคับให้เขาล่วงละเมิดศีลธรรมไม่ได้ คุณธรรมต่าง ๆ เหล่านี้ เช่น ความเมตตา กรุณา ความยุติธรรม ความกล้าหาญ ความอดทน หิริ ความละเอียดรอบาปหรือรังเกียจต่อบาป โอตตัมปะ ความกลัวบาป คุณธรรมเหล่านี้จะมีอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ก็ยังมีสติปัญญาแหลมคมลึกซึ้งฉลาดเฉลียวมาก **เพราะผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรมนั้น เขาสามารถ แสวงหาปัญญาจากภายในจิตใจส่วนลึกของเขาได้เสมอ** เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ผู้ที่ออกมาจากเปลือกไข่ได้นั้น เขาสามารถแก้ปัญหาทั้งในทางส่วนตัวและในทางสังคมได้ ซึ่งเป็นการแก้ที่ได้ผลแน่นอน และยั่งยืน ผิดกับพวกที่ยังอยู่ในไข่ ถึงจะแก้ได้ ก็เป็นการแก้ชั่วคราวเท่านั้น

ต้องแก้ที่ตนเองก่อน

ผู้ที่ได้รับอาสาแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้กับสังคมหรือให้กับคนอื่น หลักสำคัญต้องแก้ปัญหาดตัวเองให้ได้เสียก่อน เพราะผู้ที่ช่วยเหลือคนตกน้ำ ตัวเองต้องว่ายน้ำเป็น ผู้ที่จะแบ่งอาหารให้คนอื่นที่กำลังหิว ตนเองจะต้องอิ่ม จึงจะสามารถแบ่งให้คนอื่นได้ นี่คือหลักธรรมดาที่รู้ ๆ กัน อยู่ ซึ่งหลักธรรมดาที่ว่านี้ พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้แล้ว เช่น พระองค์ตรัสว่า :-

**ตนเป็นที่พึ่งของตน คนอื่นใครเล่าจะเป็นที่พึ่ง
แก่เราได้จริง คนที่ฝึกฝนตนเอาไว้ดีแล้ว ย่อมได้ที่พึ่งซึ่ง
ได้โดยยาก**

ผู้มีปัญญาจึงสร้างเกาะให้กับตนเองด้วยความ
ขยัน ด้วยความไม่ประมาท ด้วยความสำรวม และ

ด้วยการฝึกตน เพราะเกาะที่สร้างขึ้นด้วยคุณธรรม เหล่านี้ น้ำย่อมท่วมไม่ได้

พุทธพจน์ทั้ง ๒ บทที่อ้างมานี้ย่อมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า คนที่คิดจะช่วยคนอื่นนั้น จะต้องช่วยตนเองเสียก่อน ซึ่งคำว่า ช่วยตนเองในที่นี้ไม่ได้ หมายความว่า จะต้องคิดสร้างตนเองให้มีฐานะร่ำรวย หรือให้ใหญ่โตเสียก่อน จึงค่อยช่วยเหลือคนอื่น ไม่ได้หมายความว่า และถ้าใครมัวแต่คิดว่า ต้องให้รวยเสียก่อนจึงจะเข้าวัดทำบุญ หรือช่วยเหลือคนอื่น ถ้ามัวแต่คิดเช่นนี้ ส่วนมากก็มักจะตายเสียก่อน ไม่มีโอกาสทำบุญ แต่อย่างไรก็ดี คนในโลกไม่ว่าใคร ๆ ก็มักจะคิดแต่จะช่วยตนเองให้มีฐานะในทางวัตถุ ซึ่งคนประเภทนี้ เราก็มองเห็นว่า มีเท่าไรไม่รู้จักพอเต็มไปด้วยความโลภเห็นแก่ตัว และก็มักจะต้องแก่งแย่งแข่งขันกัน อิจฉาริษยากัน ทำลายล้างซึ่งกันและกัน

การทุจริต การคอร์ปชั่น การเอาวัดเอาเปรียบ การขูดรีด การโกง การขโมย การประหารชีวิตเกิดขึ้นก็เพราะเหตุนี้ นี่แหละคือภาวะอันหนึ่งที่เรียกว่า สัตว์โลกยังอยู่ใน ภาวะเปาะไข่คืออวิชชา ยังไม่ได้กะเทาะเปลือกไข่ออกมา

ส่วนผู้ที่ทำลายภาวะเปาะไข่คืออวิชชาออกมาได้นั้น เขาจะมีความเห็นตรงกันข้ามกับคนเหล่านี้ คือเขาจะเห็น ด้วยกับพุทธพจน์ที่ได้อ้างมาแล้วว่า ผู้ที่จะพึงตนเองได้ดี และสามารถเป็นที่พึ่งแก่คนอื่นได้ด้วยนั้น จะต้องคิดสร้าง ตน หรือฝึกฝนตนให้เป็นคนดีในด้านสติปัญญา ในด้าน คุณธรรม แต่ความเห็นในลักษณะนี้ มักจะได้รับการเยาะ เย้ยจากคนในโลก เพราะเขามองไม่เห็นว่าเขาจะตั้งตัวได้ อย่างไร ถ้าไม่หาทางสร้างฐานะให้ร่ำรวย คนดีมีศีลธรรม แต่ยากจนหรือถูกเขากดขี่นั้น เขาไม่พึงปรารถนา

ที่นี้ขอให้เรามาพิจารณาเรื่องนี้กันให้ละเอียดแล้วเราก็จะพบว่า สัตว์โลกเกือบทั้งหมดยังเป็นลูกไก่ที่อยู่ในเปลือกไข่ และตายในไข่จริง ๆ ไม่มีโอกาสออกมาเห็นโลกตามความเป็นจริง ไม่มีโอกาสรู้จักตัวเองตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้น จึงแก้ปัญหอะไรกันไม่ได้

สี่จรรยาอันแรกที่ทุกคนควรจะรู้แจ้ง

ตัวเราเกิดจากอะไร ? ปัญหานี้ดูเหมือนทุกคนจะตอบได้โดยไม่ยาก และก็พอใจว่าตนเองเข้าใจถูกต้องแล้ว คำตอบของคนเหล่านี้ก็คือ “เกิดมาจากพ่อ แม่ เกิดมาจากธรรมชาติ” ซึ่งคำตอบดังที่กล่าวนี้ เขาสามารถอธิบายเหตุผลได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน เพราะเขาใช้เวลาศึกษากันหลายปี และผู้ที่รู้แจ้งในคำตอบนี้ ก็ได้รับการยกย่องในสังคมสูงมาก เพราะเขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ เขาภูมิใจว่าเขาจะบอกว่าอะไรเป็นอะไร หรือจะบอกว่าอะไรเกิดจากอะไรนั้น เขาได้พิสูจน์อย่างถี่ถ้วนมาแล้ว และผลงานของคนเหล่านี้ก็ปรากฏชัดในสังคม ยากที่ใครจะเถียงหรือคัดค้านทฤษฎีของเขา เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายจึงได้รับการยอมรับ

คือ “อะไรที่นักวิทยาศาสตร์พูดหรือรับรองแล้ว เป็นอัน
ถูกต้องทั้งหมด” “อะไรที่นักวิทยาศาสตร์ไม่รับรองแล้ว
เป็นอันว่าใช้ไม่ได้” นี่คือการมอมเมาคนทั้งโลก เพราะ
มีเรื่องต่าง ๆ มากมายที่คนทั้งหลายยอมรับว่าเป็นจริง
โดยที่ตนเองไม่ได้พิสูจน์เลย และไม่ยอมเสียเวลาพิสูจน์
ด้วย เพราะเชื่อกันเสียแล้ว อะไรที่นักวิทยาศาสตร์พูด
จะต้องเป็นจริงทั้งนั้น แม้กระทั่งคำสอนซึ่งเป็นสัจธรรมที่
พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ ถ้านักวิทยาศาสตร์เขาไม่รับรอง ก็
แปลว่า คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่จริง คนในโลกเม
กันถึงขนาดนี้ ขอได้โปรดสังเกตว่า การมอมเมาจากนัก
วิทยาศาสตร์นั้นมีผลต่อคนทั้งโลก และนักวิทยาศาสตร์ใน
ด้านวัตถุนั้น ถึงอย่างไรเขาก็ยังเป็นลูกไก่ที่ยังอยู่ในเปลือก
ไข่ เขายังไม่รู้จักโลก ยังไม่รู้จักตัวเองเลย เพราะเปลือกไข่
อันแรกที่ทุกคนควรจะทำลายมันออกคือ ความเข้าใจผิด
เกี่ยวกับตัวเองนั้น นักวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่ทำลายไม่ได้ ขอให้
พิจารณาดูข้อความดังต่อไปนี้

พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้มานานแล้วว่า “ตัวเราเกิดจากวิญญูณของเราเอง” หรือจะพูดว่า “ตัวเราเกิดจากกรรม เกิดจากวิบากของเราเอง” หรือจะพูดว่า “ตัวเราเกิดจากความต้องการของเราเอง” ทั้งหมดนี้ก็มีความหมายอย่างเดียวกัน ส่วนพ่อแม่หรือธรรมชาตินั้นเป็นเพียงส่วนประกอบ เพราะคนเราสามารถที่จะเกิดขึ้นมาได้ โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ หรืออาศัยธรรมชาติอย่างที่เราเข้าใจกันนั้นก็ได้ ซึ่งชีวิตประเภทนี้มีมากกว่าชีวิตในโลกมนุษย์หลายเท่า แต่ชีวิตอย่างนี้นักวิทยาศาสตร์มองไม่เห็น พิสูจน์ไม่ได้เขาก็เลยไม่เชื่อว่ามี (แต่ในปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ที่เชื่อในเรื่องผีเทวดา หรือชีวิตในโลกของวิญญูณนั้น ปรากฏว่ามีมากขึ้นเรื่อย ๆ) มันเหมือนกับในสมัยที่ยังไม่มีกล้องจุลทรรศน์ใช้ พวกแพทย์ทั้งหลายส่วนมากเกือบทั้งโลกไม่รู้และไม่เฉลียวใจว่า ต้นเหตุของโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ นั้น แท้ที่จริงแล้วส่วนมากมาจากจุลินทรีย์ต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายหลายชนิด ทั้งนี้ก็เพราะพิสูจน์

ไม่ได้นั่นเอง ที่พิสูจน์ไม่ได้ก็เพราะไม่มีกล้องจุลทรรศน์ ขอได้โปรดสังเกตว่า อะไรที่ยังพิสูจน์ไม่ได้ นั่น ไม่ได้หมายความว่า สิ่งนั้นจะต้องไม่มีหรือไม่เป็นจริงเสมอไป ในทำนองเดียวกัน เรื่องวิญญูณนักวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ เพราะเขาไม่มีเครื่องมือสำหรับพิสูจน์ แล้วเราก็จะเชื่อตามนักวิทยาศาสตร์ในเรื่องนี้อย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าคิดว่ามันไม่ใช่เป็นความฉลาดเลย

ความจริงเรื่องวิญญูณเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้ แต่ผู้ที่จะพิสูจน์ได้ด้วยตนเองนั้น **จะต้องมีสมาธิสูงถึงขั้นที่เข้าสมาธิไปแล้ว จะต้องไม่รู้สึกรู้สิดัว ตัดขาดจากโลกภายนอก แล้วไปตื่นข้างใน จึงจะพิสูจน์เรื่องนี้ได้** พระพุทธเจ้าได้สำเร็จบุพเพนิวาสานุสสติญาณ ญาณที่ทำให้ระลึกชาติได้ และจุตูปปาตญาณหรือ ทิพยจักขุญาณ ญาณที่ทำให้มองเห็นชีวิตในโลกของ โอบปาติกะ คือในโลกของวิญญูณ ฉะนั้นจึงไม่เป็นการยากสำหรับพระองค์ที่จะค้นคว้าหาความรู้ และ

พิสูจน์ในเรื่องนี้ และเมื่อพระพุทธเจ้าทรงมีญาณทั้งสองนี้เกิดขึ้นแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอวิชชาที่หุ้มห่อจิตใจมานานอย่างน้อยก็ขั้นหนึ่ง คือขั้นที่คนทั้งหลายมักจะเชื่อว่า ความรู้ทางประสาทสัมผัสเท่านั้นเป็นความจริง กล่าวคือ อะไรก็ตามองเห็นมือ จับถูกต้องได้เท่านั้น เขาจึงจะเชื่อ ส่วนอะไรที่เขาามองไม่เห็นจับต้องไม่ได้ สัมผัสไม่ได้ทางตา หู จมูก ลิ้น และกาย เขาไม่เชื่อ นี่คือการเปาะไข่หรืออวิชชาอันหนึ่งที่หุ้มห่อจิตใจสัตว์โลกมานานแล้ว

อนึ่ง ภายหลังที่พระพุทธเจ้าได้สำเร็จญาณทั้ง สองดังที่กล่าวมาแล้ว ต่อมาก็ได้สำเร็จญาณอีกอันหนึ่ง คือ อาสวัชยญาณ ญาณที่ทำให้อาสวะ คือ กิเลสที่หมักหมมอยู่ในสันดานหมดสิ้นไป นอกจากนี้พระองค์ยังมีความสามารถในด้านอื่น ๆ อีกหลายอย่าง เช่น มโนมยทธิ ความสามารถในการใช้อำนาจจิตแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ได้ต่าง ๆ เช่น สามารถสร้าง

กายทิพย์ขึ้นมาได้ทันทีตามความต้องการ และสามารถจะ
ไปไหนมาไหนได้รวดเร็วเท่ากับใจนึกด้วยกายทิพย์ และ
จากความสามารถอันนี้เอง ที่ทำให้พระองค์ทรงรู้แจ้งว่า
ร่างกายของคนเราเกิดมาจากวิญญาณของเราเอง ไม่ใช่
เกิดจากพ่อแม่หรือธรรมชาติใด ๆ และความจริงในเรื่องนี้ก็
สามารถที่จะทดสอบหรือพิสูจน์ได้ลงตัวทุกครั้งด้วยบุพเพนิ
วาसानุสสติญาณและ จุตูปปาตญาณ เพราะเหตุนี้พระองค์
จึงได้ตรัสว่า **“วิญญาณ เป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป”**

“ตัวเราเกิดมาจากวิญญาณของเรา” สัจธรรม
อันนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก เป็นเรื่องที่ทุกคนควรจะต้องรู้
และต้องรู้อย่างแจ่มแจ้งด้วย ใครที่ยังไม่รู้ก็แปลว่ายังเป็น
ลูกไก่ที่อยู่ในเปลือกไข่ ท่านทราบหรือไม่ว่า เพราะเหตุที่
สัตว์โลกไม่รู้ความจริงในเรื่องนี้แหละ ความยากจน ความ
เดือดร้อนต่าง ๆ จึงได้เกิดขึ้นในโลก ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้
นานแล้วว่า :-

ยุควิญญาณคือรุ่งอรุณ แห่งยุคพระศรีอาริย์

และก็ได้อธิบายไว้แล้วว่า :-

“ยุควิญญาณหมายถึงยุคที่ปัญญาชนในโลกเชื่อว่า วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง กฎเกณฑ์ของชีวิต สภาพของชีวิตในสากลจักรวาล ขึ้นอยู่กับสภาพของวิญญาณ ตาเห็น ก็คือวิญญาณเห็น หูได้ยิน ก็คือวิญญาณได้ยิน สมอง นึกคิด ก็คือวิญญาณนึกคิด ผู้ที่ยังมีกิเลสอยู่ ตายแล้วจะต้องเกิดอีก และทุกวิญญาณจะต้องเป็นไปตามกฎของกรรมที่ว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หวานพีชเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น” หลังจากตายแล้วก็ยังมีชีวิตอยู่ โอบปภาติกะมีจริง ฯลฯ”

เมื่อใดปัญญาชนทั่วโลกเชื่อในหลักต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้
เมื่อนั้นจึงจะเรียกว่าโลกอยู่ในยุควิญญาณ

ยุควิญญาณ ไม่ใช่ยุคที่คนทั้งหลายพากันนับถือผี
และมีการเซ่นไหว้ขอพร เหมือนในยุคโบราณที่ผ่านมา

ยุควิญญาณ ก็คือยุคที่คนทั้งหลายเข้าใจพุทธพจน์
ที่ว่า “วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป วิญญาณเป็น
รากฐานของสิ่งทั้งปวง”

ยุควิญญาณ เป็นยุคที่คนทั้งหลายเข้าใจถึงอำนาจ
วิญญาณที่มีอยู่ในตัวเองอย่างแจ่มแจ้ง

เมื่อโลกก้าวขึ้นสู่ยุควิญญาณดังที่กล่าวมาแล้ว
สันติสุขจะมีทั่วโลก สงครามและการเบียดเบียนกัน ในรูป
ต่าง ๆ จะหมดไปจากโลก และโลกก็จะมีคามอุดมสมบูรณ์
ไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร และเครื่องอำนวยความสะดวก
สบายทุกอย่าง โลกจะพัฒนาไปในทางที่ถูกต้อง นี้แหละคือ
ความหมายของคำว่า **ยุคพระศรีอาริย์**

คำอธิบาย ในเรื่องยุควิญญาณ และยุคพระศรีอารีย์
นี้ ข้าพเจ้าได้พิมพ์ไว้ในปกในของหนังสือวิญญาณทุกฉบับ
หนังสือวิญญาณเป็นหนังสือนิตยสารรายเดือนได้พิมพ์
ออกมาเผยแพร่ตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ และในปัจจุบันก็ยังออกอยู่
ฉะนั้นท่านจะเห็นว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวเอาไว้มาแล้ว
จริง ๆ และหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เฉพาะที่พิมพ์
ออกมาแล้วก็มีหลายเล่ม เช่น **วิญญาณคืออะไร ? ผีและ
เทวดามีจริง, ตายแล้วเกิด, วิธีฝึกสมาธิเพื่อติดต่อกับ
โอป ปาดิกะ, โลกทิพย์, ชีวิตหลังจากตาย, การเดินทาง
ด้วยจิต, คนตาทิพย์,** ฯลฯ เหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น
ท่านจะเห็นว่า ในปัจจุบันนี้ หนังสือตำราที่จะศึกษา และ
ค้นคว้าในเรื่องนี้มีไม่น้อย ความเร็วันลับต่าง ๆ ในเรื่องนี้ได้
ถูกเปิดเผยออกมามากแล้ว คนไทยเราควรจะเริ่มเข้าสู่ยุค
วิญญาณ ซึ่งเป็นรุ่งอรุณของยุคพระศรีอารีย์ได้แล้ว อย่างมัว
หลับกันต่อไป

อีกเลย เพราะภัยแห่งประเทศชาติของเรามีอยู่รอบด้าน เรา
จะไปรอดหรือไม่รอด ความสำคัญมันอยู่ที่จุดนี้ ถ้าเราทั้ง
หลายพากันตื่น และยึดมั่นอยู่ในหลักสัจธรรมต่าง ๆ ดัง
ที่กล่าวมา รับรองได้ว่า**จะไม่มีศัตรูใด ๆ มาทำลายหรือ
ครอบครองเราได้** เพราะอะไรหรือ ? ขอได้โปรดศึกษา
ข้อมูลดังต่อไปนี้ แล้วท่านจะทราบได้ด้วยตัวของท่านเอง

ข้อมูลต่าง ๆ ที่จะทำให้รู้ว่า ประเทศชาติของเรา จะไปรอดหรือไม่ ?

ข้อมูลอันแรกก็คือ
ทุกคนเกิดมาจากวิบากของตน

ต้นไม้จะเกิดหรือไม่เกิด จะเกิดมาเป็นต้นอะไร ?
ความสำคัญอยู่ที่เมล็ด เพราะถ้าเมล็ดของมันเน่าหรือ เสีย
มันก็ไม่งอก และถ้าเมล็ดนั้นเป็นขนุน มันก็ต้องเกิดเป็นต้น
ขนุน จะเกิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้ คนเราก็เหมือนกัน จะเกิด
หรือไม่เกิด จะเกิดเป็นอะไร มีโชคชะตาวาสนาเป็นประการ
ใด **ความสำคัญอยู่ที่วิบาก** วิบากก็คือจิตใจส่วนลึก ซึ่ง
จิตส่วนนี้เรียกกันหลายชื่อ

เช่นบางคนก็เรียกว่า **จิตไร้สำนึก** บางคนก็เรียกว่า **จิตใต้สำนึก** แต่ทางพุทธศาสนาเรียกว่า **ภวังคจิต** ซึ่งตามศัพท์แปลว่า **จิตที่เป็นองค์ของภพ คือเป็น รากฐานของชีวิต หรือเป็นที่มาของชีวิต** พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ว่า :-

ดูก่อนอานนท ถ้าวิญญานจักไม่ก้าวลงสู่ห้องของมารดา นามรูปจะพึงเกิดในห้องของมารดาได้หรือ
พระอานนททูลตอบว่า มิได้พระพุทธเจ้าข้า
เพราะเหตุนี้แลอานนท ตถาคตจึงได้กล่าววว่า
“วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป”

คำว่า **วิญญาน** ในที่นี้ก็คือ**ภวังคจิต** หรือ**จิตไร้สำนึก** นั้นเอง และที่เรียกกันว่า **จิตไร้สำนึก** หรือ**จิตใต้สำนึก** นั้น ก็เพราะจิตส่วนนี้ทำหน้าที่ของมันโดยที่เราไม่รู้สึกรู้เห็น ไม่เหมือนกับวิถีจิตคือจิตสำนึก จิตส่วนนี้ จะนึกคิดอะไร รู้สึกอย่างไร เรารู้ได้ทั้งหมดว่ามันกำลังนึกคิดอะไร รู้สึกอย่างไร

อนึ่ง จิตส่วนลึกนี้ที่เรียกว่าเป็นวิบากก็เพราะ ทุกครั้งที่เราทำกรรม คือทุกครั้งที่เราพูด ทุกครั้งที่เราทำ ทุกครั้งที่เราคิด ผลของการกระทำเหล่านี้จะต้องเกิดขึ้นในสันดานเสมอ กล่าวคือ ถ้าเราพูดดี ทำดี คิดดี ความดีก็เกิดขึ้นในสันดาน ถ้าเราพูดชั่ว ทำชั่ว คิดชั่ว ความชั่วก็เกิดขึ้นในสันดาน ซึ่งความดีและความชั่วที่ว่านี้จะเกิดขึ้นเดี๋ยวนั้น คือเมื่อเราทำกรรมเสร็จ ผลของมันก็เกิดขึ้นทันที แต่เกิดในสันดาน จาง่าย ๆ ว่า **กรรมเกิดขึ้นในจิตสำนึก ส่วนวิบากเกิดขึ้นในจิตไร้สำนึก** วิบากของกรรมต่าง ๆ ทั้งที่ดีและชั่วที่สะสมไว้ในสันดาน อันนี้แหละคือตัวจิตไร้สำนึก หรือภวังคจิต

อนึ่ง ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า **กรรมกับวิบาก มีความเกี่ยวข้องกัน คือกรรมก่อให้เกิดวิบาก วิบากก็ก่อให้เกิดกรรม** เหมือนต้นทำให้เกิดเมล็ด เมล็ดก็ทำให้เกิดต้น ขอให้สังเกตว่า ถ้าวิบากของเราในเรื่องไหนไม่มี เช่น ในอดีตที่ผ่านมาเราไม่เคยฆ่าคนเลย

วิบากในเรื่องนี้ไม่มี หรือถ้าเคยมีก็หมดไปนานแล้ว ในกรณีเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครเขาจะทำลายเราหรือแกล้างเราขนาดไหน หรือช่วยๆให้เราโกรธมากสักเพียงไร เราก็จะฆ่าเขาไม่ได้ เพราะวิบากไม่มี ใครก็ตามที่สามารถฆ่าคนอื่นได้นั้น เขาจะต้องมีวิบากในเรื่องนี้มาแล้ว และจะต้องได้รับการช่วยๆหรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมอย่างเดียวกับในอดีตคือในสมัยที่เขาเคยฆ่าใครมา การฆ่าจึงจะเกิดขึ้นได้ เช่นเดียวกับเมล็ดพืชต่าง ๆ จะงอกก็ต่อเมื่อ ต้องได้สิ่งแวดล้อมอย่างเดียวกับที่มันเคยเกิดมาแล้ว การพูด การนึกคิดทุกอย่างก็เช่นเดียวกัน ขอให้สังเกตว่า **คนเราพูดไปตามวิบาก คิดไปตาม วิบาก** เพราะฉะนั้นใครจะพูดอย่างไร มันขึ้นอยู่กับวิบากของเขาทั้งสิ้น

แต่อย่างไรก็ดี **วิบากทุกอย่างก็มีการเปลี่ยนแปลงได้ หมดสิ้นไปได้** เพราะวิบากเป็นสังขตธรรม คือ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก็เพราะมีเหตุ ดับก็เพราะความสิ้นแห่งเหตุ

วิบากที่เรารู้จักคุ้นเคยกันดีก็คือ นิสัยสันดานต่าง ๆ ของคนเรานั้นเอง รวมทั้งความรู้ความสามารถ ความถนัดสติปัญญาที่มีอยู่ในสันดาน สิ่งเหล่านี้ก็เรียกว่าวิบากแต่เป็นวิบากที่เข้มข้นเพราะอบรมมานาน วิบากอย่างนี้ยากที่ใครจะฝืนได้ วิบากชนิดนี้จะต้องบังคับให้เขาต้องพูด ต้องทำ ต้องคิดเหมือนอย่างที่เคยพูด เคยทำ เคยคิดมาแล้วเสมอ ส่วนวิบากอันใดที่ยังไม่เข้มข้น วิบากอันนั้นก็สามรถจะฝืนได้ง่าย เช่น พื้นเดิมแท้ ๆ ของเราไม่ใช่คนมีนิสัยโกหกหรือพูดเท็จ แต่ก็ขอให้สังเกตว่า เมื่อลงว่าพูดเท็จได้ครั้งหนึ่งแล้ว ต่อไปก็มักจะต้องพูดอีก แต่ในเมื่อวิบากยังไม่เข้มข้น และเรารู้ว่าการพูดเท็จไม่ดีและตั้งใจว่าจะเลิก เราก็จะเลิกได้ง่าย และนั่นย่อมหมายความว่า พื้นเดิมหรือวิบากเดิมของเราเป็นคนซื่อ เพราะเคยถือศีลในข้อนี้ได้มานานแล้ว ไม่เช่นนั้นเราก็จะเลิกการพูดเท็จไม่ได้ง่าย ๆ

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากข้อมูล อันแรกมีอะไรบ้าง ?

คนเราเกิดมาจากวิบาก คือเกิดมาจากวิญญาณ ส่วนลึกของตน นี่คือข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่ยิ่งใหญ่ที่ทุกคนควรจะสำนึกอยู่เสมอ จากข้อมูลอันนี้ก็ทำให้มองเห็นความจริงหรือได้ข้อมูลอีกหลายอย่าง เช่น ทำให้รู้ว่า **รูปธรรมย่อมเกิดมาจากนามธรรม** ตัวอย่างเช่นร่างกายเป็นรูปธรรม เกิดมาจากวิญญาณซึ่งเป็น นามธรรม ขอให้นึกถึงคำสอนในทางคริสตศาสนาที่กล่าวว่า “เดิมทีเดียวโลกนี้ไม่มี มีแต่ความว่างเปล่า แต่ในความว่างเปล่านั้น ได้มีพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่แล้ว พระเจ้าเป็นเจ้าซึ่งมีสภาพเป็นนามธรรม ได้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลกขึ้น”

ในเมื่อรูปธรรมเอากำเนิดมาจากนามธรรม นามธรรมก็ย่อมจะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้กับรูปธรรม เพราะฉะนั้น กฎเกณฑ์ของวัตถุทุกอย่างจึงขึ้นอยู่กับกฎของนามธรรม “เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลกขึ้นแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงกำหนดให้สิ่งทั้งหลายเป็นไปตามกฎที่พระองค์ได้ ทรงวางไว้”

อนึ่ง จากการเรียนรู้ว่า คนเราจะเกิดขึ้นมาได้ต้องอาศัยวิญญาณ ถ้าวิญญาณยังไม่มาเกิดในไข่ที่ผสมเอาไว้แล้ว ไข่นั้นจะเจริญเติบโตขึ้นมาเป็นคนไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้รู้ได้โดยอาศัยปุพเพนิวาสานุสสติญาณ และ จุตูปปาตญาณ”

และจากการเรียนรู้ว่า “ทุกคนที่กำลังจะตาย จะต้องมีย่างกายเกิดใหม่ ซึ่งเป็นร่างกายที่เกิดจากใจล้วนๆ ร่างกายชนิดนี้เรียกว่ากายทิพย์หรือโอปปาติกะ”

และจากการเรียนรู้ในเรื่องมโนคติและชีวิต ในโลกของโอบปาติกะทั้งหมดทำให้รู้ว่า “สิ่งที่มีชีวิต ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นพืช สัตว์ หรือคน ล้วนแต่มี วิญญาณ และเกิดมาจากวิญญาณทั้งสิ้น” และจากการเรียนรู้ในเรื่องนี้ยังทำให้รู้อีกว่า “แม้แต่สิ่งที่ไร้ชีวิตคือ วัตถุธาตุต่าง ๆ ก็มีวิญญาณ กฎเกณฑ์ของวัตถุก็ขึ้นอยู่กับวิญญาณ สภาพของวัตถุหรือโครงสร้างของวัตถุก็เกิดจากวิญญาณ”

เมื่อประมวลถึงข้อมูลข้อเท็จจริงต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา ใคร่ครวญอย่างละเอียดแล้ว เราก็จะพบว่า “วิญญาณ เป็นสิ่งที่มีอำนาจเหนือสิ่งทั้งปวง ครอบงำสิ่งทั้งปวง มีอยู่ในสิ่งทั้งปวง และมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันทั่วสากลจักรวาล” สมดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า :-

“โลกย่อมหมุนไปตามจิต วิวัฒนาการไปตามจิต

เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ย่อมเป็นไปตามอำนาจของ
สิ่ง ๆ เดียวคือจิต”

คนในโลกไม่ว่าจะอยู่ในประเภทไหน จะอยู่ห่างกัน
สักเพียงไร หรือแม้จะไม่เคยพบเห็นกัน ไม่เคยเกี่ยวข้องกัน
เลยนับเป็นร้อย ๆ ปี พัน ๆ ปี แต่โดยความเป็นจริงแล้ว
มนุษย์ทั่วโลกก็มีความสัมพันธ์กัน เกี่ยวโยงถึงกัน ซึ่ง
ความสัมพันธ์กันนั้นจะต้องปรากฏผลออกมาให้เห็น
ไม่วันใดก็วันหนึ่ง และความสัมพันธ์ที่ว่านี้ยังเกี่ยวโยง
ไปถึงชีวิตในโลกของโอปปาติกะทั้งหมดอีกด้วย ข้อเท็จ
จริงอันนี้มองเห็นได้ยากอย่างยิ่ง แต่มันก็เป็นความจริง
และจากข้อเท็จจริงอันนี้แหละที่ทำให้คนเราเกิดมาต้องมี
ชะตาชีวิต และจะต้องได้รับผลของกรรมในรูปของการ
ตอบสนอง เช่นเมื่อเคยฆ่าเขา เขาก็จะฆ่าเรา เมื่อเราเคย
ลักขโมย หรือเคยโกงเขา เราก็จะถูกเขาขโมยหรือถูกโกง
เมื่อ

เราเคยบริจาคทานให้คนอื่นมามาก เราก็จะได้รับการตอบแทนจากคนอื่น ๆ เช่นเดียวกัน อย่างนี้เป็นต้น แต่วิธีการให้ผลแบบนี้ ไม่ได้เป็นหลักตายตัวเหมือนกรรมก่อให้เกิดวิบาก และการให้ผลของกรรมในลักษณะของการตอบสนองนี้จะรู้ได้จริงก็โดยอาศัยญาณ ที่เกิดจากสมาธิขั้นสูงเท่านั้น ซึ่งสามารถจะรู้เรื่องราวในอดีต ปัจจุบัน และเหตุการณ์ในอนาคตของบุคคลแต่ละบุคคล หรือเหตุการณ์ของบ้านเมือง เหตุการณ์ของโลก ญาณประเภทนี้ เรียกว่าอดีตังสญาณ ปัจจุบันนังสญาณ อนาคตังสญาณ ญาณเหล่านี้ พระพุทธเจ้าทรงมีพร้อมทุกอย่าง และทรงมีอย่างสมบูรณ์ด้วย ส่วนผู้ที่ได้สมาบัติแปดก็สามารถที่จะมีญาณเหล่านี้ได้ทุกคน ไม่จำกัดว่าจะเป็นคนในชาติใด ศาสนาใด ในสมัยใด ก็สามารถมีญาณเหล่านี้ได้ แต่ถึงกระนั้นก็จะไม่สมบูรณ์ คือรู้อะไรไม่ได้ทุกอย่าง และบางครั้งก็อาจจะผิดได้

จากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวมา ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าใจยากอย่างยิ่งนั้น จะทำให้เราทราบว่าบ้านเมืองของเราต่อไปจะเป็นอย่างไร ? ศาสนาพระมหากษัตริย์จะดำรงอยู่ตลอดไปหรือไม่ ? ปัญหาเหล่านี้เราสามารถจะหาคำตอบได้จากผู้ที่มีญาณชั้นสูง และคำตอบที่ได้จากญาณเช่นนี้ จะไม่มีทางผิดพลาดเลย แต่ถ้าจะผิดก็เพราะผู้ที่ได้ญาณเหล่านี้ยังมีสมาธิไม่ได้มาตรฐาน เท่านั้น

วิธีพยากรณ์เหตุการณ์บ้านเมือง

แต่อย่างไรก็ดี การที่จะพยากรณ์เหตุการณ์ของบ้านเมืองในอนาคตนั้น หลักสำคัญจะต้องตรวจดูวิบากของบุคคลที่เป็นประมุขของชาติ ตลอดทั้งบุคคลต่าง ๆ ที่เป็นผู้นำในวงงานใหญ่ ๆ ถ้าบุคคลที่เป็นผู้นำ หรือผู้ที่สามารถจะบันดาลให้เหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นไปนั้น มีดวงชะตาหรือเส้นทางชีวิตบ่งไปในลักษณะจะเจริญรุ่งเรืองปลอดภัย จะประสบความสำเร็จในการทำงานอะไรทำนองนี้ ก็เป็นอันหวังได้ว่า ประเทศชาติจะต้องปลอดภัย แต่ทั้งนี้จะต้องตรวจดู ดวงชะตาของผู้ที่เป็นศัตรูประกอบด้วย จะต้องนำเอาผลการพยากรณ์ ของบุคคลทั้ง ๒ ฝ่าย มาเปรียบเทียบกันจึงจะได้คำตอบที่ถูกต้อง

และอีกประการหนึ่ง จะต้องตรวจดูสภาพความเป็นไป
ในโลกทิพย์ที่เกี่ยวข้องกับประเทศ การตรวจดูสภาพใน
โลกทิพย์นี้สำคัญที่สุด เพราะโดยปกติ เหตุการณ์ในโลก
มนุษย์นั้นก่อนที่จะมีอะไรเกิดขึ้น จะต้องมียัญลักษณ์
ปรากฏให้เห็นในโลกทิพย์ก่อน เพราะฉะนั้น พวกที่อยู่ใน
โลกทิพย์จึงสามารถที่จะรู้ล่วงหน้าก่อนได้เสมอ ตัวอย่าง
ง่าย ๆ ซึ่งเคยพิสูจน์มานานแล้ว และไม่เคยผิดพลาดเลย
ก็คือ คนป่วยจะตาย หรือไม่ตาย จะรู้ล่วงหน้าได้ตั้งหลาย
เดือน และยิ่งในระยะใกล้จะตาย จะบอกได้เลยว่าจะตาย
ในวันไหน เวลาไหน ทั้งนี้ก็เพราะโดยธรรมดาคนที่
จะตาย จะต้องมียัญลักษณ์เกิดมาให้เห็นก่อน ถ้าเราเฝ้าดู
ยัญลักษณ์ติดต่อกันทุกระยะ ก็จะบอกได้ว่าคนป่วยตายใน
เวลาไหน คือในชั่วโมงไหน ในนาทีไหน โดยที่ไม่ต้องลืมหูลืมตา
คอยดูคนป่วย เหตุการณ์ของประเทศซึ่งเป็นเหตุการณ์ของ
คนส่วนรวมก็อาจจะดูได้โดยอาศัย หลักอันเดียวกันนี้

ข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อท่านผู้อ่านได้ทราบถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมานี้ ก็คงจะต้องเกิดความอยากรู้ว่า ถ้าสำนักคัมภีร์ทางวิญญาณมีความสามารถในการตรวจสอบเหตุการณ์ในโลกทิพย์ได้ และสามารถจะติดต่อสอบถามท่านที่อยู่ในโลกทิพย์ได้ ก็คงจะทราบแน่นอนว่า เหตุการณ์ของบ้านเมืองต่อไปจะเป็นอย่างไร ? จะกลายเป็นคอมมิวนิสต์หรือไม่ ? พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และศาสนาจะยังอยู่ได้ตลอดไปหรือไม่ ? ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ความจริงข้าพเจ้าได้สนใจอยู่เสมอ และก็ได้พยายามสอบถามท่านที่อยู่ในโลกทิพย์มาตลอด ซึ่งก็ได้คำตอบมาเป็นระยะ ๆ และข้าพเจ้าก็ได้เคยนำคำตอบเหล่านี้ลงในหนังสือวิญญาณมาหลายครั้งแล้ว และเดี๋ยวนี้ก็ได้รวบรวมพิมพ์เป็นเล่มแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่นำมาเขียนไว้ในที่นี้อีก เพราะต้องการจะให้ท่านที่ยังไม่ทราบได้อ่านจากหนังสือเล่มที่มีคำพยากรณ์เหล่านี้ ซึ่งหนังสือที่ว่านี้

ก็คือ **บันทึกการติดต่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช** ยังมีอยู่ ๒ เล่ม และยังมีหนังสืออื่น ๆ อีกหลายเล่มที่ได้บันทึกคำบอกเล่าจากผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ คือ **หนังสือแว่วเสียงสวรรค์** ซึ่งมีอยู่ ๕ เล่ม ผู้ที่เคยอ่านหนังสือเหล่านี้มาแล้ว จะทราบได้เป็นอย่างดีว่า เรื่องต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเขียนไว้เป็นเรื่องเพื่อฝันหรือเป็น เรื่องจริง

ข้าพเจ้าได้อธิบายหลักวิชามาโดยสังเขปเพื่อต้องการจะอธิบายให้เห็นว่า การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างไร และในเมื่อมีทางที่จะรู้ก็ย่อมเป็นการสะดวกในอันที่จะวางโครงการทำอะไรได้ถูกต้อง และจะทำให้หายวิตกกังวลในเมื่อเรารู้แน่ๆ ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าไม่มีอะไรร้ายแรง พร้อมทั้งจะทำให้เรามีกำลังใจมีขวัญดีในเมื่อรู้ว่า สิ่งที่เราตั้งใจไว้จะเป็นผลสำเร็จ และข้าพเจ้าเคยตั้งใจไว้ว่า ในหนังสือที่จะทำเป็น ส.ค.ส. ในปี ๒๕๑๙ นี้ จะอธิบายให้เห็นว่า

ประเทศไทยมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง เพราะฉะนั้น ถึงอย่างไร ประเทศไทยก็ไม่มีทางที่จะเป็นเหมือนประเทศข้างเคียง เช่น ลาว เขมร และการอธิบายถึงเรื่องนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าอธิบายมาแล้ว ไม่เช่นนั้นเรื่องที่จะอธิบายต่อไปนี้ก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจ และไม่มีทางที่จะเชื่อตามที่ข้าพเจ้าบอก ด้วยเหตุนี้จึงต้องอธิบายถึงเรื่องต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วก่อน

ประเทศไทยมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า

“คนเราย่อมเกิดมาจากวิบากของตน”

“ใครจะเกิดมาเป็นอะไร มีโชคชะตาวาสนา
อย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับวิบากของตน”

“และโดยธรรมดา ใครจะเกิดมาเป็นอะไรก็
สามารถที่จะรู้ได้ตั้งแต่แรกเกิด”

“และคนเราย่อมไม่เท่ากันมาตั้งแต่แรกเกิด
แล้ว เพราะแต่ละบุคคลย่อมทำกรรมมาไม่เหมือนกัน
ในอดีตชาติ ไม่ใช่สิ่งแวดล้อมที่ทำให้คนเราเกิดมาไม่
เหมือนกัน กรรมของแต่ละบุคคลต่างหาก คือตัวการ
ที่แท้จริงที่ทำให้คนเราเกิดมาไม่เหมือนกัน

เหมือนต้นไม้จะเกิดมาเป็นต้นอะไร ปัจจัยสำคัญไม่ใช่
อยู่ที่ดินฟ้าอากาศ แต่อยู่ที่เมล็ดอันเป็นพืชพันธุ์ของ
มัน”

“กรรมอันใดที่เราได้ทำไปแล้ว ก็เป็นอันแล้วไป
กลายเป็นอดีตไปแล้วก็จริง แต่ผลของกรรมยังคงมีอยู่
เสมอในสันดาน และมันพร้อมอยู่เสมอที่จะให้ผลในเมื่อมี
โอกาส” เมล็ดผลไม้หรือเมล็ดพืชต่าง ๆ เมื่อทิ้งไว้นาน ๆ ยัง
มีโอกาสเน่าหรือเสีย ไม่อาจที่จะงอกขึ้นมาได้ แต่เมล็ดพืช
แห่งกรรมคือวิบากนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะกาลเวลาก็ดี
ศาสตร์อาภุชาพิช หรือภัยใด ๆ เช่น ไฟ น้ำ หรืออะไรก็ตาม
ที่สามารถจะทำลายชีวิต หรือทำลายวัตถุต่าง ๆ ได้นั้น แต่
สำหรับวิบากของกรรมแล้ว ไม่มีสิ่งใดทำลายมันได้เลย
เพราะฉะนั้น กรรมบางอย่างที่เราเคยทำไว้ในอดีตหลาย
ชาติมาแล้ว และยังไม่มีโอกาสให้ผลนั้น ก็อย่าประมาทว่า
มันจะไม่ให้ผล เพราะตราบไต่ที่วิบากของกรรมนั้น ๆ ยังมี
อยู่ในสันดาน วันหนึ่งมันก็จะต้องให้ผลแน่นอน”

สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันแรกก็คือ วิบากของผู้มีบุญทั้งหลาย

หลักต่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว และเมื่อเข้าใจหลักเหล่านี้ดี ก็จะสามารถได้โดยไม่ยากว่า คนที่สร้างบุญบารมีเอาไว้มากนั้น นอกจากบุญบารมีจะช่วยปกป้องคุ้มครองอันตรายต่าง ๆ แล้ว บุญบารมียังเป็นตัวการสำคัญที่จะบันดาลให้คนนั้น ได้บรรลุผลสำเร็จตามความปรารถนา แต่ถ้าจะถามว่า บุญบารมีช่วยคุ้มครองหรือบันดาลได้อย่างไร ปัญหาข้อนี้อธิบายยากมาก แต่เราก็มีทางที่จะรู้ว่าอำนาจของบุญบารมีนั้นมีจริง ซึ่งทางที่จะรู้ ก็คือ **วิธีทางโหราศาสตร์ซึ่งรวมทั้งการดูลายมือ ดูบุคลิกลักษณะทางร่างกาย และอีกวิธีหนึ่งคือ การดูทางสมาธิ** ทั้ง ๒

วิธีนี้ได้มีมานานแล้วก่อนพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นในโลก ขอให้นึกถึงเรื่องพุทธประวัติตอนที่พระเจ้าสุทโธทนะ เชิญพราหมณ์ ๑๐๘ ให้มาทำนายพระพุทธเจ้าภายหลังที่พระองค์ประสูติได้ ๕ วัน และตอนที่อสิตดาบสมาเยี่ยมพระเจ้าสุทโธทนะเมื่อได้ข่าวว่า พระองค์ได้พระโอรสเป็นชาย ประวัติศาสตร์ในตอนนี้จะทำให้เราเข้าใจเรื่องอำนาจของบุญบารมีแจ่มแจ้ง

ทุกคนจะต้องเป็นไปตามชะตาชีวิต ชะตาชีวิตคือ แผนผังของชีวิตที่ถูกกำหนดมาตั้งแต่เกิด และผู้ที่กำหนดแผนผังก็คือวิบากของกรรมในอดีต ขอให้พยายามสังเกตเรื่องนี้ให้ละเอียด เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่แสดงถึงอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์แห่งวิบากของกรรม ใครจะเกิดมาอายุยืน อายุสั้น จะตายอย่างธรรมดา คือเป็นโรคตาย แก่ตาย หรือจะตายด้วยอุบัติเหตุ หรือตายเพราะถูกเขฆ่า จะมีโรคมาก โรคน้อย จะได้เป็นใหญ่ มีอำนาจแค่ไหน หรือไม่ได้เป็น จะต้อง

ติดคุกติดตะราง ถูกจองจำหรือไม่ จะเกิดมาเป็นคนฉลาด
ขนาดไหนหรือโง่อย่างไร จะมีบริวารดีหรือไม่ดี จะมีเพื่อน
ดีหรือไม่ดี ทั้งหมดนี้โดยปกติได้มีแผนผังแสดงให้รู้มา
ตั้งแต่เกิดแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงพบว่า คนที่จะทำการกู้
ชาติได้สำเร็จหรือปราบยุคเข็ญในชาติของตนได้สำเร็จนั้น
จะต้องเป็นคนที่มีบุญบารมีมา อย่างเพียงพอ

จากข้อเท็จจริงในเรื่องชะตาชีวิตดังกล่าวมานี้ ถ้า
ท่านเข้าใจและเชื่อจริง ๆ ก็จะทำให้เรามองเห็นถึงอำนาจ
แห่งบุญบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของ
เราว่า สามารถที่จะคุ้มครองป้องกันประเทศชาติของ
เราได้อย่างแน่นอน และพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสเมื่อ
วันขึ้นครองราชย์ว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อ
ประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” พระปณิธานของ
พระองค์อันนี้ก็ได้รับการพิสูจน์ให้เห็นแล้ว ว่าเป็นจริงทุก
ประการตลอดรัชสมัยที่พระองค์ได้เสด็จ

ขึ้นครองราชย์มาตราบเท่าจนถึงทุกวันนี้ และเราทุกคน
ก็สามารถที่จะเปล่งถ้อยคำดังต่อไปนี้ ได้อย่างภาคภูมิใจ
คือ:-

**“บารมีพระมากพัน รำพรรณ
พระพิทักษ์ยุติธรรม ถ่องแท้
บริสุทธิ์จุดดวงตะวัน ส่องโลก ไชรั้แฮ
ทวยราษฎร์รักบาทแม่ ยิ่งด้วยปีตุรงค์”**

ข้าพเจ้าเชื่อว่า **สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันหนึ่งที่สามารถ**
คุ้มครองประเทศชาติของเราได้อย่างเที่ยงแท้แน่นอนอน
ก็คือบุญบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของ
ชาวไทยทั้งหลาย และเรื่องนี้เราจะเข้าใจอย่างยิ่งขึ้นใน เมื่อ
หวนนึกถึงพระมหากษัตริย์แห่งชาติของเราในอดีต เช่น **พ่อ
ขุนรามคำแหงมหาราช สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช สมเด็จพระพุทธยอด
ฟ้าจุฬาโลก สมเด็จพระปิยมหาราช พระมหากษัตริย์ดัง
ที่กล่าวมานี้เหตุไรจึงทรงสามารถกู้ชาติ**

เอาไว้ได้ ถ้าพระองค์ไม่ทรงมีบุญบารมีอย่างเพียงพอ แล้วจะสามารถกู้ชาติ หรือรักษาชาติให้เป็นเอกราชไว้ได้หรือ ?

อนึ่ง ขอได้โปรดเข้าใจไว้ให้ดีกว่า ทุกครั้งที่ข้าพเจ้า พูดถึงบุญบารมีนั้น ข้าพเจ้าหมายถึง **ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา** คนที่มีบุญบารมีมาก ก็คือคนที่สร้างคุณธรรมเหล่านี้เอาไว้มาก ซึ่งจะรู้ได้ก็โดยอาศัยการสังเกตเห็นว่า มีคุณธรรมเหล่านี้อย่างมากมายใน สันดาน และอย่าลืมนะว่า **กรรม** ต่างๆ นั้นเมื่อเราทำแล้ว ก็เป็นอันแล้วไปก็จริง แต่ทุกครั้งที่ทำกรรม วิบากของกรรมจะต้องเกิดขึ้นในสันดานเสมอ และวิบากนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอำนาจเหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง แต่กรรมวิธีแห่งการให้ผลหรือการบันดาลของวิบาก นั้นเป็นเรื่องซับซ้อนมากยากที่จะเข้าใจได้ ผู้ที่จะรู้แจ้ง ถึงกรรมวิธีในเรื่องนี้จริง ๆ ก็มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้น

แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่อาจที่จะทรงอธิบายถึงเหตุผลให้
คนทั่วไปเข้าใจได้ จะตรัสบอกได้ก็เพียงหลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ
เท่านั้น แต่การที่เราเชื่อในเรื่องนี้ ก็เพราะเราสังเกตเห็นผล
ของกรรมได้จากการทำนายในทางโหราศาสตร์ หรือในทาง
สมาธิดังที่กล่าวมาแล้ว

ลักษณะของผู้มีบุญบารมีมาก

อนึ่ง โดยธรรมดาผู้ที่มีบุญบารมีมากนั้น เราจะสังเกตเห็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ จะมีคนยินดีรับใช้หรือช่วยทำงานต่าง ๆ ด้วยความจงรักภักดี ด้วยความซื่อสัตย์ ด้วยความขยันอดทนกล้าหาญ จะมีคนเคารพเทิดทูนบูชามากมาย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นเองไม่ต้องบังคับ เราทุกคนทราบกันดีว่า งานทุกอย่างจะสำเร็จขึ้นมาได้จะต้องอาศัยคนอื่น ลำพังตัวคนเดียว ให้เก่งหรือวิเศษปานใด มั่งมีเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีปานใด ถ้าไม่มีคนช่วย ไม่มีผู้ร่วมทำงาน ก็ไม่อาจทำอะไรได้ ยิ่งเป็นงานใหญ่ มาก ก็ยิ่งต้องการ ความช่วยเหลือจากคนอื่นมาก พลังแห่งความสามัคคี คือพลังแห่งความสำเร็จ คนที่มีบุญบารมีมากนั้น

เราจะเห็นชัดในเรื่องนี้ เช่นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา ไม่ว่าจะพระองค์จะเสด็จไป ณ ที่ใด จะมีราษฎรมาเฝ้ามากมาย ซึ่งทุกคนมาด้วยความจงรักภักดีมาด้วยความเคารพบูชา และเราทั้งหลายก็ทราบกันดีว่า สาเหตุที่ทำให้คนในชาติรวมพลังกันได้ มีกำลังใจทำงานด้วยความซื่อสัตย์ และยินดีเสียสละ แม้กระทั่งชีวิตเพื่อประเทศชาติ นั้น เกิดมาจากความเคารพเทิดทูนบูชาในหลวง เห็นแก่ในหลวง มีในหลวงเป็นจุดรวมพลัง พฤติกรรมอันนี้คนมีบุญบารมีมากจริง ๆ เท่านั้น จึงจะบันดาลให้เกิดขึ้นได้ และแม้ในวงงานเล็ก ๆ เราก็สังเกตเห็นได้ว่า งานทุกอย่างซึ่งต้องอาศัยหัวหน้า ถ้าหัวหน้าเป็นคนมีบุญ งานก็เจริญก้าวหน้า ดำเนินไปด้วยความราบรื่น แต่ถ้าหัวหน้าเป็นคนมีบุญไม่พอ เราจะพบว่า คนที่รับใช้ หรือร่วมงาน จะไม่ค่อยเต็มใจทำงาน ไม่ขยัน ไม่ซื่อสัตย์ ไม่รับผิดชอบ ตัวอย่างเช่นนี้ มีให้เห็นทั่วไป

หนึ่ง โดยธรรมดาคนที่มิบุญบารมีอย่างมากมายนั้น คนที่มารับใช้หรือมาร่วมงาน นอกจากจะเป็นคนที่มีภูมิธรรมดี เช่นเป็นคนซื่อสัตย์ ขยัน อดทน กล้าหาญ อะไรทำนองนี้แล้ว ยังเป็นผู้ที่มีความสามารถในหน้าที่การงานเป็นยอดเยี่ยมอีกด้วย ขอให้ดูตัวอย่างจากหนังสือวรรณคดี เช่น เรื่องรามเกียรติ์ หรือเรื่องสามก๊กและเรื่องอื่น ๆ อีกพระรามถึงแม้จะเป็นมนุษย์ธรรมดาไม่มีฤทธิ์เดชอะไรเหมือนพวกทวาร เช่น เหาะเหิรเดินอากาศไม่ได้ แต่ในอดีตก็คือ พระนารายณ์ที่อวตารลงมา พวกทวารทั้งหลายที่มารับใช้ทราบบเรื่องนี้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น จึงตั้งใจรับใช้ ด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดีอย่างยิ่ง และแต่ละคนก็ล้วนแต่มีฤทธิ์มีอำนาจมากมาย

และขอให้สังเกตอีกว่า คนที่มีบุญบารมีมากจริง ๆ นั้น แม้แต่บุคคลในฝ่ายศัตรูก็ยังมารับใช้ด้วยความจงรักภักดีเช่น พิเภก ซึ่งเป็นโอรสใหญ่ฝ่ายยักษ์ ก็มาเข้าข้างพระราม เพราะเห็นว่าพี่ชายเป็นฝ่ายผิด

และขอให้พิจารณาอีกว่า พวกยักษ์ทั้งหลายแต่ละคนมีฤทธิ์มากมายเหลือเกิน ซึ่งถ้าจะสู้กันตามลำพัง โดยไม่ใช้อุบาย พวกพระรามจะต้องตายหมดไม่มีเหลือ แต่ด้วยบุญบารมีของพระราม ทำให้แก้ปัญหาดกทุกครั้ง ทั้งนี้ก็เพราะได้อาศัยพิเภก เป็นผู้บอกให้ทราบถึงความลับต่าง ๆ

ขอได้โปรดคิดดู อะไรบันดาลให้คนอย่างพิเภกมาเข้าข้างพระราม อะไรบันดาลให้ทหารเหล่านี้มีความจงรักภักดีอย่างยิ่ง เรื่องนี้แม้จะเป็นเรื่องนิยาย แต่ก็ เป็นนิยายที่อธิบายให้แลเห็นถึงสังขจรธรรมที่ยิ่งใหญ่มาก และเป็นสังขจรธรรมที่เป็นจริงอยู่ทุกยุคทุกสมัย และเป็นนิยายที่ทำให้สังขจรธรรมซึ่งโดยปกติแล้ว เป็นเรื่องที่ลึกลับซับซ้อนเข้าใจยาก อย่างยิ่งนั้นกลายเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย และทำให้จำแม่นเป็นที่ประทับใจอีกด้วย

อนึ่ง ควรจะทราบไว้ด้วยว่า **คนที่**จะเกิดเป็น **พระเจ้าแผ่นดินหรือเกิดมาเป็นใหญ่เป็นโตนั้น จะต้อง**

ได้สร้างบุญบารมีมามาก หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คนที่จะเกิดมาเป็นอะไรในชาตินี้ นั้น โดยมากมักจะต้องเคยเป็นอย่างนั้นมาแล้วในอดีตชาติ เพราะฉะนั้น ถ้าลงว่า เคยได้เป็นใหญ่มาแล้ว เมื่อมาเกิดในชาตินี้แม้จะเกิดในตระกูลที่ต่ำ ชีวิตก็จะไม่ต่ำ สักวันหนึ่งจะต้องได้เป็นใหญ่จนได้ เว้นไว้แต่ว่า บุคคลที่เคยเป็นใหญ่มาในอดีตนั้นจะลืมหืมตา พอเป็นใหญ่ขึ้นมาก็ทำความชั่วต่าง ๆ ถ้าเป็นเช่นนี้ก็ยากที่จะเกิดมาเป็นใหญ่ได้อีก

หรืออีกนัยหนึ่ง คนที่ว่ามีอำนาจวาสนามากมายนั้น ถ้าเขาใหญ่ขึ้นมาจากความดี และจากความสามารถของเขาจริง ๆ คนประเภทนี้จะได้เป็นใหญ่ตลอดไปทุกชาติไม่ว่าจะเป็นคนชาติไหน ตระกูลไหน ในที่สุดเขาก็จะต้องได้เป็นใหญ่จนได้ แต่ถ้าคนไหนใหญ่ขึ้นมาจากความชั่ว หรือจากการใช้อิทธิพลต่าง ๆ ในทางที่ไม่ถูกต้อง คนประเภทนี้จะได้เป็นใหญ่ก็เพียงชั่วคราวเท่านั้น จะใหญ่ตลอดไปทั้งชาตินี้ หรือชาติต่อ ๆ ไปนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

จากหลักสัจธรรมที่กล่าวมานี้ ท่านจะเห็นว่า ถ้าเรามีทางที่จะรู้ว่าใครบ้างในอดีตชาติเคยเป็นคนใหญ่ คนโตมาแล้ว เคยทำงานที่ยากลำบากสำเร็จมาแล้ว หรือเคยเก่งมาในทางไหน อุปนิสัยเป็นอย่างไร การรู้ถึงชีวิตในอดีตเช่นนี้จะ เป็นประโยชน์อย่างมากในการที่จะเลือกคนทำงาน หรือ มอบหน้าที่อันสำคัญให้ทำ หรือเมื่อเราจะให้การศึกษาการอบรมใคร เพื่อที่จะให้เขาเป็นไปอย่างที่ต้องการ และการรู้ ในลักษณะเช่นนี้ เราก็มียางที่จะทำได้โดยการติดต่อกับ เทพเจ้าทั้งหลาย ที่ท่านสามารถจะทราบเรื่องอดีตชาติของ คนทั้งหลายได้

อันที่จริงคนไทยที่มีบุญบารมีสูง สามารถที่จะทำ งานกู้ชาติและทำนุบำรุงชาติให้เจริญรุ่งเรืองได้นั้น มีไม่ น้อย เป็นแต่ทุกวันนี้เรายังขาดผู้นำที่เหมาะสมจริง ๆ เท่านั้น ถ้าหากเราได้รับรัฐบาลที่ดีจริง ๆ โดยเฉพาะคือผู้ที่จะ เป็นนายก ถ้าหากได้คนที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

จริง ๆ แล้ว เราก็จะได้คณะรัฐบาลที่ดีจริง ๆ วิธีแสวงหา
เพื่อให้ได้มาซึ่งนายกที่ดีและคณะรัฐบาลที่ดีมีอย่างไร?
และเรามีหวังที่จะได้หรือไม่ ? เรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยเขียนเอาไว้
แล้วในหนังสือเรื่อง **พระพุทธศาสนาจะช่วยชาติบ้าน
เมืองได้อย่างไร ?** ผู้ที่ยังไม่ทราบ ก็ขอให้อ่านจากหนังสือ
เล่มนี้

คนไทยที่ดียังมีมาก ถ้าได้ผู้นำที่ดี คนเหล่านี้ก็จะรวมกัน ช่วยชาติได้อย่างดี

ทุกวันนี้เราจะพบว่า ความชั่วร้ายต่าง ๆ ในสังคมมีมาก ซึ่งเหตุการณ์อันนี้ทำให้เราทั้งหลายเข้าใจว่า ในสังคมของเรามีคนชั่วมากกว่าคนดี แต่ความเป็นจริงแล้ว **คนดี** **ของเมืองไทยมีมากกว่าคนชั่ว** แต่เพราะเหตุที่ความดีของคนอื่น เรามักไม่ค่อยพูดถึงกัน ในหน้าหนังสือพิมพ์ก็มักจะลงแต่เรื่องร้าย ๆ เสียเป็นส่วนมาก เพราะคนสนใจอ่านมากกว่า มันเหมือนกับบ้านหรือตึกที่กำลังก่อสร้าง จะมีคนดูน้อย แต่ถ้าเกิดไฟไหม้แล้ว จะมีคนมาดูมากกว่า คนที่เขาพูดจาปราศรัย

กันดี คนดูน้อย แต่ถ้าคนทะเลาะกัน คนดูจะมีมากกว่า หรือถ้าในวัดใดมีพระไม่ดีสักองค์หรือสององค์ ซึ่งความไม่ดีนั้นเป็นที่ปรากฏชัดและเป็นที่ยุติโทษมาก คนทั้งหลายก็มักจะรู้สึกว่ พระทั้งหมดในวัดนี้ไม่ดี แต่ความเป็นจริงพระในวัดนั้นที่ดียังมีมากกว่าพระชั่ว คนโดยมากมักจะถูกอิทธิพลของสังคมในลักษณะนี้ครอบงำอยู่เสมอ จึงทำให้มองสังคมผิดจากความจริง เพราะฉะนั้น เราจะต้องไม่ยอมให้ความรู้สึกอันลำเอียงนี้มาทำให้เราหลงผิด ขอได้โปรดสำนึกว่า คนไทยที่ดี ๆ ยังมีมาก นี่คือความจริง และถ้าคนดีเหล่านี้ได้ผู้นำที่ดีแล้ว เขาก็จะลุกขึ้นพร้อมกัน สามัคคีกันช่วยกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของประเทศชาติได้อย่างแน่นอน ประเทศชาติของเรายังไม่สิ้นหวัง ในอันที่จะรักษาเอกราชของชาติ ยังไม่สิ้นหวังในอันที่จะรักษาสถาบันศาสนาและพระมหากษัตริย์ ให้คงอยู่ได้ตลอดไป ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งหนึ่งว่า :-

อำนาจแห่งบุญบารมีนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ไม่มีใครหรืออำนาจใด ๆ มาลบล้างได้ และทุกคนก็มีชะตาชีวิตซึ่งเกิดจากวิบากของกรรมในอดีต และคนไทยที่เป็นคนดีนั้นความจริงก็มีมากกว่าคนชั่ว เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ขอได้โปรดคำนวนดูว่า ในเมืองไทยจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองมากสักแค่ไหน

ไม่ต้องกลัวว่าเมืองไทยจะกลายเป็นอื่น

ทุกวันนี้เหตุการณ์ของประเทศซึ่งดูเหมือนจะทรุดลงเรื่อย ๆ นั้น โปรดอย่าได้กลัวหรือกังวลให้มาก เพราะเมื่อเหตุการณ์มันทรุดไปจนถึงขีดต่ำสุดของมันแล้ว จากนั้นมันก็จะดีขึ้นเรื่อย ๆ

เหตุการณ์บ้านเมืองมันก็เหมือนกับชีวิตของคน เราแต่ละคน กล่าวคือ คนไหนในเมื่อเกณฑ์ชะตายังไม่ถึงคราวที่จะต้องตาย ต่อให้ป่วยหนักสักเพียงใดก็ไม่ตาย หรือบางคนตายไปแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่แล้วก็ฟื้นขึ้นมาได้อีก ตรงกันข้าม บางคนป่วยไม่มาก หมอก็ลงความเห็นว่าเป็นไร แต่แล้วก็ปุบปับตายก็มี

การพยากรณ์เรื่องจะตายหรือไม่ตายนี้ ข้าพเจ้าเคยเห็นสถิติมามากแล้วจากการทำนายของเทพเจ้า

บางองค์ ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบว่าผิดเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่สำหรับเหตุการณ์ของบ้านเมืองซึ่งซับซ้อนยิ่งกว่าชีวิตของคนคนเดียวอย่างมากมานั้น การพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าอาจจะผิดได้ เพราะต้องอาศัยการดูจากข้อมูลหลายทางดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว แต่ถึงกระนั้น ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังมีความมั่นใจว่า ประเทศไทยจะไม่มีทางเป็นเหมือนอย่างประเทศข้างเคียงแน่นอน ทั้งนี้ก็โดยอาศัยสถิติการพยากรณ์หลายต่อหลายครั้ง ที่ท่านทำนายเหตุการณ์ของบ้านเมือง นับตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นมา ยังไม่เคยปรากฏว่าท่านทำนายผิด (ดูบันทึกการติดต่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช)

อย่าลืมว่า ก่อนที่จะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในโลกมนุษย์นั้น ในโลกทิพย์จะต้องรู้ล่วงหน้าก่อน เพราะฉะนั้น ถ้าเราสามารถที่จะติดต่อสอบถามจากเทพเจ้าที่อยู่ในโลกทิพย์ได้ โดยที่การติดต่อของเรา

ไม่ผิดพลาด และเป็นการติดต่อได้จริง เพราะมีสมาธิได้
มาตรฐาน เราก็จะเชื่อได้ว่า เรื่องที่ท่านบอกนั้นเป็นความ
จริง

และอย่าลืมว่า **อำนาจแห่งบุญบารมีของคนดี**
แต่ละคนนั้น ในเมื่อรวมกันมาก ๆ แล้ว ก็ย่อมจะกลายเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่มาก และสามารถที่จะกวาดล้างความ
ชั่วต่าง ๆ ให้หมดไปจากสังคมได้ และเรื่องนี้ก็จะรู้ได้โดย
ไม่ยาก ในเมื่อตรวจสอบดูสภาพในโลกทิพย์ กล่าวคือ :-

ในที่ไหนก็ตาม ถ้าคนที่ทำความชั่วหรือทำบาปมี
มาก ในสถานที่แห่งนั้น จะมีความมืดปกคลุมอยู่ ความ
มืดที่วุ่นนี้ ก็คือพลังแห่งความชั่ว ซึ่งเกิดจากกระแสน้ำจิตที่ชั่ว
นั่นเอง ตรงกันข้าม ในสถานที่ใดมีคนดีอยู่มากในสถานที่
แห่งนั้นจะมีแสงสว่างปรากฏให้เห็น ซึ่งแสงที่วุ่นนี้ก็พลัง
แห่งความดีที่เกิดจากกระแสน้ำจิต ที่ดีนั่นเอง

และในทำนองเดียวกัน คนไหนจะเป็นคนดีหรือไม่ดี ถ้าตรวจสอบทางสมาธิก็จะพบข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน เพราะโดยธรรมดาคนเราทุกคนไม่ว่าจะคนดีหรือคนชั่ว จะต้องมีส่วนออกมาจากตัวไม่มากก็น้อย แต่แสงเช่นนี้จะเห็นได้จริง ๆ ก็เฉพาะผู้ที่ได้ทิพยจักขุเท่านั้น และแสงที่ออกมาแต่ละคนจะมีไม่เหมือนกันเลย เช่นเดียวกับลายมือบนฝ่ามือ ซึ่งในเมื่อตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนจริง ๆ แล้ว ร้อยคนก็ร้อยอย่าง พันคนก็พันอย่าง

วันหนึ่งประเทศไทยต้องได้ผู้นำที่ดีแน่

เวลานี้พลังแห่งความดีเท่าที่ปรากฏให้เห็นในโลกทิพย์นั้นยังไม่เข้มข้น คือยังไม่สว่างจริง ๆ แต่ก็มีปรากฏให้เห็นทั่วไปทุกสังคม ทุกวงงาน ทุกหนทุกแห่ง การที่ยังไม่เข้มข้นนั้นเป็นเพราะสาเหตุอันเดียวคือ ขาดผู้นำที่เหมาะสม หรือถ้าจะพูดให้ถูกคือผู้นำที่เหมาะสมจริง ๆ นั้นยังไม่ปรากฏตัว แต่ก็เข้าใจว่าในไม่ช้า ผู้นำที่ว่านี้คงจะปรากฏให้คนทั้งหลายได้รู้จัก ท้องฟ้ายังไม่สว่างจริง ๆ ก็เพราะ พระอาทิตย์ยังไม่โผล่เหนือขอบฟ้าฉันใด ก็ฉันนั้น

อนึ่ง การที่ข้าพเจ้ากล่าวว่ ผู้นำซึ่งเปรียบเหมือนดวงอาทิตย์จะต้องปรากฏตัวนั้น ก็เพราะดวงชะตาของประเทศในขณะนี้ ซึ่งจะรู้ได้จากแสงที่ปรากฏ

ให้เห็นในโลกทิพย์นั้นยังไม่มีดี เพียงแต่สลัวหรือมัวไปเท่านั้น และที่มัวนี้ก็เป็นการชั่วคราวเท่านั้น เหมือนคนป่วยที่จวนจะตาย ถ้าทางชีวิตของเขายังไม่มีดี ก็แปลว่าถึงอย่างไรก็ไม่ตาย แต่ถ้ามีดลง ๆ ไม่มีทางสว่างขึ้นเลย ก็แปลว่าต้องตายแน่ และนี่คือวิธีดูชะตาชีวิตโดยทางสมาธิซึ่งมีความแม่นยำยิ่งกว่าหมอดูทางโหราศาสตร์หรือทางอื่นมากมาย

เหตุที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ต้องคุ้มครองประเทศไทย

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า เมืองไทยคนดี ๆ ยังมีอีกมากมาย เพราะฉะนั้น ถ้าจะมีทางใดที่สามารถจะชักจูงให้คนดีเหล่านี้มารวมกันได้ ทางนั้นจะเป็นหนทางที่ตรงและรวดเร็วในอันที่จะช่วยกันแก้ปัญหาของประเทศชาติ คนชั่วไม่ก็คน ถ้าเขารวมกำลังกันได้ เขาก็อาจเอาชนะคนดีได้ในเมื่อคนดีทั้งหลายยังรวมกันไม่ได้ นี่คือข้อเท็จจริงของประเทศไทยเราที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ขอให้เชื่อเถิดว่า **“ถ้าดวงเราดีเสียอย่าง ใคร ๆ ก็ทำอันตรายเราไม่ได้”** คำพูดประโยคนี้ ถึงแม้ฟังดูจะเห็นว่าไม่สู้จะมีเหตุผลก็ตาม แต่มันก็เป็นคำพูดที่ขอบพูดกันเราได้ยินได้ฟังกันอยู่เสมอ

ท่านไม่คิดหรือว่า คำพูดที่ว่าเป็นคือสัจธรรมที่ไม่ตาย ขอให้เราแปลความหมายให้ถูกเท่านั้น โดยเฉพาะคำว่า **ดวง** อย่าไปแปลความหมายแต่ในทางโหราศาสตร์ หรือชื่อโหราศาสตร์อย่างหลับหูหลับตา

“ทุกคนมีชะตาชีวิต” ขอให้ดูตัวอย่างจาก พระพุทธเจ้า **“ดวงชะตาเกิดจากวิบากของเราเอง ไม่ใช่เกิดจากอำนาจดวงดาว”**

“ทุกอย่างเกิดจากวิญญาน และทุกวิญญานมีความสัมพันธ์กันไม่ทางตรงก็ทางอ้อม ไม่ช้าก็เร็ว ผลแห่งความสัมพันธ์จะต้องปรากฏออกมา”

“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” นี่คือนิยามแห่งกรรมอันเป็นกฎแห่งสากลจักรวาล เป็นกฎที่ใคร ๆ หรือ อำนาจใด ๆ จะมาลบล้างไม่ได้

“ธรรมย่อมชนะอธรรม” ขอให้ดูตัวอย่างจาก เรื่องรามเกียรติ์หรือเรื่องเทวาสุรสงคราม ในที่สุดเป็น

อย่างไร เพราะฉะนั้น อย่ามัวเวลา อย่ามัววิตกกังวล อย่ามัวพลาดอยู่เลย

ประเทศไทยของเรามีพระมหากษัตริย์ที่ดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรม คนที่จะเกิดมาเป็นพระมหากษัตริย์ได้จะต้องได้สร้างสมบุญบารมีมามาก และนอกจากนี้เรายังมีพระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น ๆ อีกหลายศาสนา ศาสนานั้นเป็นแสงสว่างสำหรับมนุษยชาติ

ถ้าเมืองไทยจะมีอันเป็นไป ต้องเปลี่ยนการปกครองไปในรูปที่ศาสนาและพระมหากษัตริย์จะถูกทำลายกลายเป็นไปในรูปอื่น ท่านคิดหรือว่า บรรดาเทพเจ้าทั้งหลาย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะยอมให้เมืองไทยกลายเป็นอย่างนั้น ?

เทพเจ้าทั้งหลาย

คும்ครองประเทศชาติได้อย่างไร ?

ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้วว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันหนึ่งที่คும்ครองเราอยู่เสมอ ก็คือวิบากของกุศลที่เราได้สะสมมาตั้งแต่ในอดีต และวิบากคும்ครองได้อย่างไร ก็ได้อธิบายมาแล้ว และข้าพเจ้าได้กล่าวอีกว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกอันหนึ่งที่คும்ครองเราก็คือเทพเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเรื่องนี้ยังไม่ได้อธิบายโดยละเอียด ฉะนั้นต่อแต่นี้ไปจะขออธิบายเรื่องนี้โดยเฉพาะ

ก่อนอื่นขอได้โปรดทบทวนถึงสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วว่า **“ชีวิตของมนุษย์และสัตว์รวมทั้งพืชทั้งหลาย มีความสัมพันธ์กันไม่ทางตรงก็ทางอ้อม และยังมี**

ความสัมพันธ์กับชีวิตในโลกที่ตาเรามองไม่เห็น คือพวก
โอบปาติกะทั้งหลายอีกด้วย” นี่คือหลักทั่ว ๆ ไป

และอีกประการหนึ่ง ขอให้ทุกคนเข้าใจว่า ไม่ว่าคน
หรือโอบปาติกะ ต่างก็มีหน้าที่ที่จะต้องกระทำด้วยกัน
ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น เราจึงพบว่าโอบปาติกะเป็นจำนวน
มากเข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจการในโลกมนุษย์ และอีกอย่าง
หนึ่ง ความสัมพันธ์ที่เคยมีต่อกันมาในสมัยอดีต อันนี้ก็
เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้บุคคลที่ตายไปเกิดเป็นโอบ
ปาติกะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับบุคคลในชาติของตน
หรือในกลุ่มญาติพี่น้อง มิตรสหายของตน และสาเหตุ
อีกอย่างก็คือ แรงดันแห่งวิบากของกรรมที่ได้สร้างสม
ไว้ตั้งแต่ในอดีต อันนี้คือสาเหตุที่สำคัญยิ่งที่ทำให้คนที่
ตายไปเกิดเป็นโอบปาติกะต้อง มาดำเนินงานอยู่ในโลก
มนุษย์

พระสยามเทวาริราชเกิดขึ้นก็เพราะเหตุนี้
เทพผู้พิทักษ์เกิดขึ้นก็เพราะเหตุนี้

เด็กทารกที่เกิดใหม่มีผู้ดูแลซึ่งเรียกกันว่า แม่ชื่อ หรือแม่สื่อเกิดขึ้นก็เพราะเหตุนี้

เจ้ากรรมนายเวร คือโอบปาติกะที่เคยเป็นศัตรูกัน มาตั้งแต่สมัยเป็นมนุษย์ และคอยตามจ้องล้างจ้องผลาญ เกิดขึ้นก็เพราะเหตุนี้

และบางครั้งก็จะพบว่า มีโอบปาติกะจากเมืองนรก หรือเทวดาบนสวรรค์มาคอยรับวิญญานของผู้ที่กำลังจะ ตายจากมนุษย์เพื่อจะนำไปสู่นรกหรือสวรรค์ ซึ่งมีจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องนิยายนั้น มิได้ก็เพราะเหตุนี้

คนเราไม่ว่าจะเป็นคนหรือตายไปเกิดเป็นโอบปา ติกะ ถ้าไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคนอื่น ก็ต้องมีหน้าที่ซึ่งจะ ต้องกระทำเกี่ยวกับตัวเอง ทุกชีวิตอยู่ในฐานะอย่างนี้ทั้ง ลิ้น นี่คือความจริงอันหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจว่า ทำไม ประเทศชาติของเราจึงมีเทพเจ้าคุ้มครอง และก็ขอได้โปรด เข้าใจด้วยว่า ไม่เฉพาะแต่ตัวเราหรือประเทศของเราเท่านั้น ที่มีโอบปาติกะคุ้มครอง

คนอื่นประเทศอื่นก็มีเหมือนกัน แต่ใครจะมีผู้คุ้มครอง ที่ดีกว่ากันแค่นั้นอย่างไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวิบากกรรมของแต่ละบุคคล และวิบากของแต่ละประเทศนั้น ๆ

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมานี้ จึงทำให้เราเข้าใจได้ว่า คนที่มีบุญบารมีมากนั้น ย่อมจะต้องได้รับการคุ้มครองจากเทพเจ้าที่ดี คือเทพเจ้าที่ฉลาดรอบรู้ มีอภินิหαρมาก มีกำลังมาก และโดยธรรมดาคนที่มีบุญนั้น ไม่จำเป็นต้องขอร้อง ไม่จำเป็นต้องอ้อนวอน ไม่จำเป็นต้องเชื้อเชิญ เทพเจ้าทั้งหลายก็จะมาให้ความคุ้มครองเอง เพราะเป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องกระทำเช่นนั้น และในทำนองเดียวกัน คนที่ทำชั่ว ก็มักจะมีวิญญาณชั่วเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ที่พูด กันว่า คนนั้นคนนี้ผีการพนันเข้าสิง ผีเหล่าเข้าสิง อะไรทำนองนี้นั้น ไม่ใช่จะเป็นเรื่องไร้สาระ บางคนมีจริง ๆ แต่บางคนที่ไม่ก็มีก็เหมือนกัน มีกฎอยู่อันหนึ่งในทางวิญญาณ กล่าวคือ **สิ่งที่เหมือนกันย่อมจะ**

ดึงดูดเข้าหากัน เช่น คนที่มีนิสัยเหมือนกันก็มักจะเป็นเพื่อนกัน อยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกัน อย่างนี้เป็นต้น แต่ที่เห็นได้ชัดจากกฎอันนี้ก็คือ คนเราเมื่อตายไปแล้วจะไปนรกหรือสวรรค์นั้น ก็สุดแล้วแต่กรรมของตนที่ทำเอาไว้ และจะไปอยู่บนรกชั้นไหนสวรรค์ชั้นไหน ก็สุดแล้วแต่ความดีความชั่วที่ทำไว้นั้นอยู่ในระดับไหน อันนี้คือหลักความจริงอันเป็นหลักสากลเหมือนกัน ทั่วโลกทุกยุคทุกสมัยไม่จำกัดว่าจะเป็นคนชาติใด ศาสนาใด ทุกคนอยู่ในกฎอันนี้ทั้งสิ้น

ผู้มีบุญย่อมนิเทศผู้พิทักษ์

อนึ่ง ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกับที่ได้กล่าวมาแล้ว เราจึงได้พบว่า คนโดยมากมักจะมีโอบปาติกะคอยติดตาม หรือคอยควบคุมคอยดลบันดาลอยู่ด้วยเสมอ ซึ่งโอบปาติกะที่ว่านี้บางทีก็อยู่ด้วยจนตลอดชีวิต แต่บางคนก็อาจจะอยู่ด้วยไม่นาน และบางทีก็มีการสับเปลี่ยน คือโอบปาติกะคนนั้นบ้างคนนี้บ้าง ทั้งนี้สุดแล้วแต่ชะตาชีวิตของแต่ละบุคคลจะเป็นอย่างไร และถ้าคนไหนเป็นคนมีบุญมาก ก็จะมีโอบปาติกะชั้นสูงมาให้ความคุ้มครอง และมีหลายองค์ด้วย แต่ถ้าเป็นคนมีบาปหรือเคยมีเวรกับใครมาในอดีต ก็มักจะมีเจ้ากรรมนายเวร คือโอบปาติกะที่เคยเป็นศัตรูกันมาในอดีต คอยติดตามจ้องล้างจ้องผลาญ หรือถ้าทำ

ความชั่วอะไรเป็นประจำ เช่น เล่นการพนัน ดื่มเหล้า เป็น
นักเลงอันธพาล ก็มักจะมีโอบปาติกะประเภทเดียวกับคน
นั้นคอยติดตามอยู่เสมอ นี่คือตัวอย่างที่ว่ามนุษย์เราย่อมมี
ความสัมพันธ์กับชีวิตในโลกของวิญญูณด้วย

ความคิดของมนุษย์ ไม่ได้เป็นอิสระเสมอไป

อนึ่ง โดยธรรมดาความคิดของมนุษย์เรานั้น มักจะได้รับการดลใจหรืออิทธิพลจากพวกโอบปาติกะเสมอ ไม่น้อยก็น้อย ทั้งนี้สุดแต่ว่าคน ๆ นั้น จะมีตัวเป็นสื่อมากน้อยเพียงไร หรือมีอุปนิสัยสติปัญญา เหมือนกันกับของโอบปาติกะนั้น ๆ มากน้อยเพียงไร ถ้าเหมือนกันมาก ก็ได้รับการดลใจได้มาก ถ้าเหมือนกันน้อย ก็ได้รับน้อย **โปรดอย่าเข้าใจว่า พวกโอบปาติกะจะสามารถดลบันดาลให้คนเราเป็นอย่างไรก็ได้ หรือจะกลับใจคนเราอย่างใดก็ได้ ข้อนี้เป็นไปไม่ได้** เพราะถ้าหากเรื่องนี้เป็นไปได้แล้ว โลกก็คงจะต้องดีกว่านี้มากมายหรือไม่ก็จะต้องเลวร้ายยิ่งกว่านี้ ชุลมุลวุ่นวายยิ่งกว่านี้

เหตุไรคนในโลกปัจจุบันนี้ จึงทำบาปกันมากและ จะมีทางแก้ไขอย่างไร ?

แต่อย่างไรก็ดี จากการตรวจดูบรรยากาศในโลกทิพย์ขณะนี้ พบว่าความมืดซึ่งเป็นพลังแห่งความชั่วนั้นแผ่กระจายอยู่ทั่วโลก แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าทุกแห่งจะมีมืดหมด ที่สว่างก็มีเหมือนกัน และในความมืดเหล่านั้นก็จะพบว่าได้มีโอปปาติกะที่ชั่วร้ายอยู่เบื้องหลังมนุษย์ผู้ทำความชั่ว เพราะเหตุนี้ ความชั่วร้ายต่าง ๆ จึงได้มีอยู่ทั่วไป แต่ถ้าเมื่อใดคนที่ดีทั้งหลาย ซึ่งหมายถึงคนที่มีคุณธรรม และมีความรู้ ความสามารถด้วย จะเพิ่มความเมตตา กรุณา

ความยุติธรรม ความเสียสละ ความกล้าหาญ ความอดทน ความเข้มแข็ง ความเด็ดขาด หรือ สัจจบารมี อธิษฐานบารมีให้มากแล้ว แสงสว่างแห่งความดีในโลกทิพย์ ซึ่งมีอยู่เหมือนแสงอรุณ ในยามที่พระอาทิตย์ยังไม่โผล่ขึ้นเหนือขอบฟ้า นั้น ก็จะสว่างขึ้นโดยลำดับ และนั่นคือนิมิตที่จะแสดงให้เห็นว่า “ธรรมจะต้องชนะอธรรมในที่สุด”

อย่าหวังพึ่งแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์

จากคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือเทพเจ้าทั้งหลายดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น สำหรับคนที่เชื่อ ก็อาจจะคิดว่า ความสำเร็จของมนุษย์ทั้งหลายอยู่ที่การดลบันดาลของเทพเจ้า และหากจะมีผลร้าย หรือ โชคร้ายอะไรเกิดขึ้น ก็เชื่อว่าเนื่องมาจากวิญญูณชั่วร้าย และถ้าหากหนังสือเล่มนี้แพร่หลายมีคนสนใจอ่าน และเชื่อตามนี้กันมาก ก็อาจจะมีบางคนฉวยโอกาสอ้างอิงจากข้อเขียนของข้าพเจ้า แล้วก็โฆษณาชักจูงคนอื่น ๆ ให้เชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถจะดลบันดาลอย่างนั้นอย่างนี้ได้ ซึ่งเท่ากับเป็นการช่วยสร้าง ความมมงายให้เกิดในสังคมมากยิ่งขึ้น และถ้าคนที่เชื่อในลักษณะนี้มีมาก ก็จะเป็นอันตรายต่อ

ประเทศชาติอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอทำ ความ
เข้าใจในเรื่องนี้ให้เป็นที่แจ่มชัดอีกครั้งหนึ่ง

ขอได้โปรดระลึกไว้เสมอว่า **วิบากของคนเรา คือ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง** การที่คนเรา
จะทำอะไรได้สำเร็จหรือไม่สำเร็จแค่ไหนอย่างไร **ปัจจัย
สำคัญอยู่ที่การกระทำของเราเอง ไม่ใช่อยู่ที่เทพเจ้า**
ขอให้ดูตัวอย่างจากพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงมีบารมีสูง
มาก เมื่ออยู่ในสวรรค์ก็เรียกได้ว่าเป็นยอดของสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งปวง แต่เมื่อพระองค์ยังเสด็จอยู่ในสวรรค์ พระองค์ก็
ทรงช่วยมนุษย์อะไรไม่ได้ พระองค์ต้องทรงจุติจากสวรรค์
มาเกิดเป็นมนุษย์ และยังต้องทรงบำเพ็ญความเพียรอีก
มากมาย จึงได้สำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ และในคืนวัน
ที่พระยามารยกกองทัพมาขับไล่พระองค์ให้ลุกจากบัลลังก์
ภายใต้ต้นโพธิ์ พระองค์ทรงชนะมารได้ก็ด้วยบุญบารมีทั้ง
๑๐ ที่ พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญมาอย่างสมบูรณ์ทุกข้อ จาก

ตัวอย่างของพระพุทธองค์นี้ชี้ให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งแล้วว่า บารมีของคนเรานั้น สำคัญเหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง เทพเจ้าทั้งหลายจะช่วยเราได้เท่าที่วิบากของเรามีอยู่เท่านั้น จะช่วยให้เกินกว่าวิบากของเรา เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

เพราะฉะนั้น การที่ประเทศชาติของเราจะรอดพ้นจากอันตรายได้จริง ๆ นั้น จึงขึ้นอยู่กับการกระทำของคนในชาติทั้งหมด ถ้าคนดี ๆ ทั้งหลายจะพยายามเสียสละช่วยกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือ พยายามทำความดีกันให้มาก และในเวลาเดียวกัน ก็ช่วยกันกำจัดกาละจตุรจิต การคอรัปชั่น การโกง การเอาเปรียบ การขูดรีดต่าง ๆ ให้หมดสิ้น และร่วมแรงร่วมใจกันกำจัดศัตรูของชาติด้วยความรักความสามัคคี ถ้าทำได้ดังนี้ ความดีของคนในชาติแต่ละคน ซึ่งในเมื่อรวมกันแล้วก็จะพลังที่ยิ่งใหญ่มาก อันนี้ คือปัจจัยสำคัญยิ่ง ที่จะเพิ่มพลังให้กับบรรดาเทพเจ้า

ทั้งหลาย ครั้นแล้วเทพเจ้าทั้งหลายก็สามารถจะช่วย
 เหลือเราให้ได้บรรลุผลสำเร็จง่ายขึ้น แต่ถ้าเราทั้งหลาย
 ไม่คิดทำอะไรหรือทำอย่างอ่อนแอ เทพเจ้าทั้งหลายก็ยาก
 ที่จะช่วยเหลือเราได้ การอ่อนวอน การขอร้อง หรือการทำ
 พิธีใด ๆ ก็ตาม เพื่อให้เทพเจ้าทั้งหลายช่วยเหลือเรานั้น ถ้า
 ไม่มีการกระทำของเราประกอบอยู่ด้วย การอ่อนวอนนั้น ๆ
 จะไม่มีผล หลักอันนี้โปรดจำไว้ให้แม่นยำที่สุด

อุตตา หิ อุตตโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปโร สียา
 อุตตนา หิ สุทนต์น นาถํ ลภติ พุลลภํ

ตนยอมเป็นที่พึ่งของตน คนอื่นใครเล่าจะเป็นที่
 พึ่งแก่เราได้จริง คนที่ฝึกฝนตนเอาไว้ดีแล้ว ย่อมได้ที่พึ่ง
 ซึ่งได้โดยยาก

พุทธพจน์บทนี้จะต้องใส่ใจไว้ให้มาก คนที่เชื่อถือใน
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์มักจะมีสัมสัจธรรมอันนี้ ถ้าใครลืมนึกก็แปลว่าจะ
 ต้องตกไปอยู่ในฝ่ายพวงมงายอย่างแน่นอน

และอีกอย่าง บรรดาบุคคลหรือสำนักไหนก็ตามที่
อ้างสามารถติดต่อกับวิญญาณได้นั้น โปรดระวังให้มาก
ใครเขาบอกอะไรอย่าเพิ่งเชื่อทันที ควรจะพิสูจน์หรือคิด
หาเหตุผลให้ดีเสียก่อนจึงค่อยเชื่อ แม้แต่เรื่องราวทั้งหมด
ที่ข้าพเจ้ากล่าวอ้างมานี้ก็เช่นเดียวกัน อย่าเชื่อทันที คิดให้
รอบคอบเสียก่อนจึงค่อยเชื่อ ถ้าทำได้เช่นนี้ ท่านก็จะไม่
เป็นคนงมงายในเรื่องเหล่านี้

ชีวิตนี้มีหวัง

อันคนดีคือคนที่ได้สะสมความดีอยู่เสมอ ทั้งเคย
ได้ทำความดีมามากในอดีต คนประเภทนี้ นอกจากวิบาก
ของตัวเองจะคุ้มครองตัวเองแล้ว เทพเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลายในโลกที่ตาเรามองไม่เห็นยังจะคุ้มครองคนนั้นอีก
ด้วย และอย่าลืมเป็นอันขาดว่า :-

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอำนาจเหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง
ก็คือวิบากของคนเรา

วิบากเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต

ชะตาชีวิตนั้นฝันยาก ชะตาชีวิตคือผู้กำกับการ
แสดงละครแห่งชีวิต

ชีวิตของคนเราไม่ได้สิ้นสุดเพียงแค่ความตาย
ความตายคือการปิดฉากชีวิตลงครั้งหนึ่ง แล้วก็มีการ

เริ่มต้นชีวิตใหม่อีก ครั้นแล้วในช่วงที่กำลังจะเกิดใหม่นั้น วิชาของกรรมทุกอย่างที่สะสมไว้ทั้งหมด ก็จะเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตต่อไปอีก

ไม่มีใครตายจริง ๆ สักคน หรือพูดอีกนัยหนึ่ง ความจริงเราไม่เคยตายเลย ไม่ว่าในกาลไหน ๆ ชีวิตมีแต่การเดินทางไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดหย่อน

รุ่งอรุณแห่งชีวิต

เมื่อความจริงมีอยู่อย่างนี้ ท่านคิดว่า :-

เราควรมีชีวิตอยู่อย่างไร จึงจะเป็นการดีที่สุด
และทำอย่างไรเราจึงจะสบายใจอยู่ได้เสมอ ?

ท่านได้บรรลุถึงรุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่แล้วหรือยัง?

ชีวิตใหม่ที่มีแต่ความรุ่งโรจน์โดยลำดับ

ชีวิตใหม่ที่มีแต่ความสดชื่น ไม่เหี่ยวแห้ง ไม่สิ้นหวัง

ไม่หมดอาลัยตายอยาก

ชีวิตใหม่ที่ให้ความมั่นใจ ความอบอุ่นใจว่า :-

ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

ไม่ใช่เป็นอุปสรรคของชีวิต ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ก็

ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงที่จะต้องกลัว ตรงกันข้าม

สิ่งเหล่านี้คือบทฝึกหัดอันจำเป็นที่จะต้องฝึก เพราะเป็นบทฝึกหัดที่จะทำให้ชีวิตของเราก้าวหน้าไปโดยลำดับ ซึ่งในที่สุดสักวันหนึ่งเราก็จะบรรลุถึง **ชีวิตที่เป็นอิสระเสรีโดยสมบูรณ์** **ชีวิตที่ไม่ตาย** **ชีวิตที่ไม่มีความทุกข์ยากลำบาก** **กันอีกต่อไปชั่วนิรันดร**

เพราะอะไรชีวิตอย่างนี้จึงมีได้ ? ก็เพราะชีวิตเกิดจากความต้องการของเรา ฉะนั้นในเมื่อเราต้องการที่จะมีชีวิต ชีวิตจึงมีได้ตลอดไป และในเมื่อสภาพจิตใจมีความสมบูรณ์ ซึ่งจะรู้ได้จากการที่ไม่มีสิ่งใดมาทำให้เกิดทุกข์ได้อีกแล้ว ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ไม่ว่าในรูปไหน ก็ทำให้เกิดความทุกข์ไม่ได้ เมื่อสภาพจิตใจบรรลุถึงความสมบูรณ์เช่นนี้ ชีวิตที่เกิดใหม่ ก็ย่อมมีความสมบูรณ์ดังที่กล่าวมา

แต่ถ้าผู้ใดมองเห็นว่า การมีตัวตนซึ่งถึงแม้จะสมบูรณ์เพียงไร ก็ยังเป็นทุกข์ และมองเห็นอีกว่า ขึ้นชื่อว่าความอยากเกิด แม้จะเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย

ก็ยังเป็นเหตุให้เกิดอวิชชาได้ (ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดอวิชชา) และต้องการจะออกไปจากนามรูปโดยสิ้นเชิง ต้องการความดับสนิทไม่มีเหลือ ผู้ที่ต้องการเช่นนี้ ก็จะได้สมความปรารถนา และจะได้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ได้หลังจากตาย เขาจะรู้จักภาวะอันเป็นที่ดับสนิทนี้ได้ด้วยตัวของเขาเอง ซึ่งจะรู้ได้เดี๋ยวนั้น และขณะนั้น คือขณะที่เขาปรารถนาจะออกไปจากนามรูปโดยสิ้นเชิงนั่นเอง

ท่านเห็นแล้วหรือยังว่า พระพุทธศาสนาสามารถให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ชาติต้องการ หรือพูดอีกนัยหนึ่ง ถ้าเรารู้แจ้งเรื่องตัวเราอย่างทะลุปรุโปร่ง เราก็สามารถที่จะได้ทุกอย่างที่เราต้องการ

อย่าสิ้นหวัง

อนึ่ง สำหรับคนที่มองเห็นว่าการงานของตน จะต้องประสบกับความล้มเหลว ความหวังของตนจะต้องพังทะลาย การต่อสู้ของเราครั้งนี้เห็นที่จะต้องปราชัยอย่างแน่นอน อะไรทำนองนี้นั้น ขอได้โปรดคิดเสียใหม่ว่า :-

สิ่งใดที่เราหวังไว้ หรือสิ่งใดที่เราทำอยู่แต่ยังไม่สำเร็จนั้น แม้แต่ความตายก็ไม่ได้เป็นอุปสรรค เพราะว่าการความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต ความล้มเหลวหรือการปราชัย ก็ไม่ใช่เป็นการพ่ายแพ้ตลอดกาล หรือเป็นการถอยหลัง เพราะสิ่งใดที่เราทำได้แล้วสิ่งนั้นก็ยังคงอยู่ ความก้าวหน้าก็ยังคงมีอยู่ เรายังเดินข้างหน้าอยู่เรื่อย ๆ เพราะวิบากของกรรมที่เกิดจาก

การกระทำนั้นมันสะสมอยู่เรื่อย ๆ และวันหนึ่งมัน ต้องให้ผล

เพราะฉะนั้น ถ้าใครไม่เลิกล้มความตั้งใจ พยายามทำอยู่เสมอ มีปณิธานมั่นคงนั้น มีหรือที่ความปรารถนาของเขาจะไม่สำเร็จ ? มันเป็นไปได้

ทำดียอมได้ดี ทำชั่วยอมได้ชั่ว หวานพืชเช่นไผ่ยอมได้ผลเช่นนั้น และวิบากของกรรมก็เป็นพืชชนิดที่ไม่ตาย เป็นพืชที่ตัดดีสิทธ์ และวิบากของกรรมที่ยิ่งใหญ่เห็นได้ชัดให้ผลอยู่ตลอดเวลา ก็คือความสามารถของวิญญาณในการสร้างชีวิต เราไม่เคยตายเลยไม่ว่าในกาลไหน ๆ ชีวิตของเรามีอยู่เสมอตลอดกาล ก็เพราะวิบากอันนี้ และทุกอย่างเกิดจากใจ คือเกิดจากวิบากของเราเอง รูปธรรมเกิดมาจากนามธรรม นามธรรมเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตให้กับตัวเรา

ข้าพเจ้าเชื่อว่า ใครก็ตามถ้าได้เข้าถึงสังขารม ดังที่ได้กล่าวมานี้แล้ว ทุกคนก็จะเชื่อว่า ในที่สุด : -

ธมฺมเตเชน ธมฺมเตหํ ปรียาทียติ

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี

น हि ธมฺโม อธมฺโม จ อุโป สมวิปากิโน

อธมฺโม นิรยํ เนติ ธมฺโม ปาเปติ สุกตฺตี.

“ธรรมย่อมชนะอธรรม

“ธรรมแลย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม”

ธรรมกับอธรรม ทั้ง ๒ นี้มีผลไม่เหมือนกัน คือ
อธรรมนำไปสู่นรก ส่วนธรรมนำไปสู่สวรรค์

เพราะเหตุที่สังคมธรรมเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า
ระบบการปกครอง ระบบเศรษฐกิจ ระบบการศึกษา หรือ
ระบบอันใดก็ตามที่ไม่ให้ความเป็นธรรมแก่คนทั้งหลาย ไม่
ให้ความเป็นอิสระเสรีแก่คนทั้งหลาย ระบบนั้นจะยั่งยืนอยู่ใน
โลกตลอดไป เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะมันขัดกับหลัก
สังคมธรรม

พุทธศาสนา

เป็นระบบสังคมนิยมธรรมาธิปไตย

อนึ่ง จากหลักธรรมต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาตั้งแต่ต้นนั้น เราจะเห็นได้ชัดอีกอย่างหนึ่งว่า :-

ระบบพระพุทธศาสนาเป็นระบบสังคมนิยม และเป็นสังคมนิยมที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งสังฆธรรมที่ใคร ๆ ไม่อาจคัดค้านหรือดัดแปลงแก้ไขได้ ขอได้โปรดสังเกตว่า ระบบอันนี้สิ่งแรกที่ทุกคนจะต้องปฏิบัติก็คือ **การเสียสละ** ขอให้นึกถึงเรื่องบารมีทั้ง ๑๐ ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำว่า **ทาน** และต่อไปคือ **ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิฐาน เมตตา อุเบกขา** โดยลำดับ และบารมีเหล่านี้แต่ละข้อยังแบ่งออกไป

เป็น ๓ ระดับ คือ บารมีชั้นธรรมดา บารมีชั้นกลาง ซึ่งเรียกว่า อุปบารมี และบารมีชั้นสูงสุดเรียกว่า ปรมัตถบารมี เช่น ผู้ที่สามารถให้ได้เพียงแค่วัตถุสิ่งของเท่านั้น ก็จัดอยู่ในชั้น ทานบารมีธรรมดา ส่วนผู้ที่สามารถสละอวัยวะในร่างกายของตน เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ จัดเป็นอุปบารมี ผู้ที่สามารถสละชีวิตของตน เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ จัดเป็น ปรมัตถบารมี อย่างนี้เป็นต้น

อนึ่ง ขอให้สังเกตว่า ตามหลักพระพุทธศาสนานั้น สอนให้ทุกคนรู้จักมักน้อยสันโดษในปัจจุบันนี้ แต่ในเวลาเดียวกันก็สอนให้ทุกคนขยัน ใฝ่รักการก้าวหน้า ไม่ให้ขี้เกียจหรือทอดถอย และให้รู้จักประมาณตน

๑. ทาน การให้หรือการเสียสละ การเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่

๒. ปิยวาจา พูดถ้อยคำอันเป็นที่รัก เช่นไม่ด่ากัน ไม่พูดใส่ร้ายกัน ไม่พูดยุแหย่กัน ไม่พูดบิดเบือน

ความจริงอันจะก่อให้เกิดผลร้ายหรือเสียหายแก่คนอื่น
อย่างนี้เป็นต้น

๓. **อัตถจริยา** บำเพ็ญประโยชน์แก่ผู้อื่นตามหน้าที่
ของตน

๔. **สมานัตตตา** ทำตัวให้เสมอต้นเสมอปลาย ซึ่งใน
ที่นี้ไม่ได้หมายความว่า ให้ตีตนเสมอผู้ใหญ่ แต่หมายความว่า
ไม่ให้มีการดูหมิ่นเหยียดหยาม และไม่ให้ลืมหึงถึงความ
เป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูก ความเป็นญาติพี่น้อง ความเป็น
เพื่อน กล่าวคือ ไม่ว่าตนเองจะได้ดี เป็นใหญ่เป็นโตแค่ไหน
ไหนกับคนที่เคยมีความสัมพันธ์กันมานั้น ตนเองเคยปฏิบัติ
อย่างไร เดียวนี้ก็ให้ปฏิบัติเหมือนเดิม ไม่ให้ถือตัว ไม่ให้
หยิ่ง ไม่ให้ดูถูก ให้รู้จักทำตัวให้เข้ากับคนอื่นในทางที่ถูก

ขอให้สังเกตว่า หลักธรรมเบื้องต้นที่ทางพุทธ
ศาสนาสอนมากที่สุดก็คือ **ทาน** การเสียสละ และ **ศีล** คือ
การทำตนมิให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้อื่น และยังสอน

ให้คนเรา พยายามละความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งหลักกรรมเหล่านี้เขารู้กันดี และทางพุทธศาสนา ยังมีวิธีการที่วิเศษสูงสุดอีกด้วย กล่าวคือ ทางพุทธศาสนาได้วางระดับการสอนและการปฏิบัติไปเป็นขั้น ๆ ตามกำลังของผู้ที่จะปฏิบัติได้ ไม่มีการบังคับให้เชื่อหรือให้ทำตาม เพราะทางพุทธศาสนาสอนกันด้วยเหตุผล ด้วยข้อเท็จจริงซึ่งสามารถทำให้คนที่ได้ฟังเกิดศรัทธาขึ้นมาเอง

และขอได้โปรดจำไว้ด้วยว่า ผู้ที่อยู่ในระบบพุทธศาสนาจริง ๆ นั้น จะไม่มีใครเอารัดเอาเปรียบใคร ไม่มีใครขูดรีดหรือกดขี่ใคร ทุกคนจะรู้จักการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เป็นธรรม เพราะเขาจะเสียสละให้ผู้อื่นได้เสมอ ทั้งนี้ก็เพราะเขาารู้ดีว่า ชีวิตของเราจะดีขึ้น สมบูรณ์ขึ้น มีความสุขมากขึ้น มีการปลอดภัยมากขึ้น ก็ต่อเมื่อต้องบำเพ็ญบารมีทั้ง ๑๐ นั้น และต้องบำเพ็ญให้ได้ถึงขั้นปรมาตถบารมีด้วยจึงจะสมบูรณ์ และพ้นทุกข์ได้จริง ๆ

อย่าลืมว่า คนที่เข้าถึงศาสนาจริง ๆ นั้น เขายินดีที่จะปฏิบัติตามหลักธรรมด้วยความเต็มใจ เขาจะมีความซื่อสัตย์ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สำหรับคนไทยเราไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะเอาระบบอื่นมาใช้ เราอยู่อย่างคนไทย และขอให้ปฏิบัติตามหลักธรรมในพุทธศาสนากันอย่างจริงจังเท่านั้น ในที่สุดประเทศชาติของเราก็จะบรรลุถึงยุคที่ทุกคนปรารถนา คือ ทุกคนมีกินมีใช้ มีอิสระเสรี มีความเป็นอยู่สะดวกสบาย มีความมั่นคง มีความปลอดภัย การกดขี่หรือการ ขูดรีดใด ๆ จะไม่มีอีกต่อไป

พระพุทธศาสนา

จะช่วยชาติบ้านเมืองได้อย่างไร

เมืองไทยทุกวันนี้ มีความยุ่งยากขนาดไหนประชาชนเดือดร้อนอย่างไร ทุกคนทราบดี และทางที่จะแก้ปัญหา นั้นมีหลักสำคัญอยู่อย่างหนึ่ง คือ ถ้าสามารถกำจัดพวกข้าราชการที่ทำการทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง พวกพ่อค้าหรือนายทุนที่คอยฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าอย่างไม่เป็นธรรม ทำการขูดรีดประชาชนส่วนใหญ่ซึ่งไม่มีทางที่จะต่อสู้ให้หมดสิ้นไปได้ กำจัดการเอารัดเอาเปรียบ และการคอร์รัปชั่นทั้งหลายให้หมดไปได้ บ้านเมืองก็จะร่มเย็นเป็นสุข และภัยจากพวกก่อการร้ายหรือพวกคอมมิวนิสต์ก็จะหมดไปด้วย การปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยวิธีใช้กำลัง บังคับ

ก็จะไม่เกิดขึ้นได้ ในเมื่อประชาชนส่วนใหญ่มีความเป็นอยู่ดีขึ้น และการรุกรานจากต่างประเทศนั้น ถ้าหากว่าคนภายในประเทศไม่เป็นใจด้วย ก็ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นได้ ดังนั้นปัญหาสำคัญจึงอยู่ตรงที่ว่า ทำอย่างไรเราถึงจะได้คนดี และมีความสามารถช่วยกันปราบปรามการทุจริตต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไป ทำการกู้บ้านเมืองให้พ้นจากความทุกข์ยากและภัยพิบัติต่าง ๆ

เราทั้งหลายเชื่อกันว่า กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี แต่ทำอย่างไร เราถึงจะรู้ว่าใครเป็นคนดีแห่งกรุงศรีอยุธยา และเมื่อไรคนดีแห่งกรุงศรีอยุธยาจึงจะปรากฏตัวออกมา และถึงแม้หากว่า จะมีคนดีแห่งกรุงศรีอยุธยาเกิดขึ้นแล้วจริง แต่ถ้าหากคนดี ๆ ที่จะเป็นกำลังช่วยกันมีไม่พอ ก็ไม่สามารถที่จะทำการกู้บ้านกู้เมืองได้ เพราะฉะนั้นเราควรจะมีวิธีการหรือนโยบายอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อรวบรวมคนดีทั้งหลาย ให้มาทำความรู้จักกัน และในเมื่อคนเหล่านี้รวมกำลัง

กันได้แล้ว ก็จะได้รู้ได้โดยไม่ยากว่า ใครคือคนดีแห่งกรุงศรีอยุธยา

ข้าพเจ้าเชื่อว่า คนที่มีคุณลักษณะเหมาะสมเป็นผู้นำ ซึ่งสามารถที่จะปราบยุคเข็ญได้สำเร็จ และสามารถสร้างบ้านเมืองให้มีความเป็นปึกแผ่น มีพลังแห่งความสามัคคีกันทั่วประเทศ และสร้างความอุดมสมบูรณ์ให้เกิดขึ้นนั้น มีอยู่อย่างแน่นอน และก็พร้อมที่จะปรากฏตัวเป็นผู้นำ ถ้าหากเขาแน่ใจว่า **เขาจะได้รับความสนับสนุนจากคนดีทั้งหลายอย่างเพียงพอ** ขอได้โปรดพิจารณาดูว่าการปกครองบ้านเมืองในยุคต่อไป ซึ่งจะต้องมีพรรคการเมืองนั้น ถ้าหากเราได้ผู้แทนที่ไม่ดี รัฐบาลที่ดีก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ แต่สภาพการณ์ของบ้านเมืองเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้บ่งชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าฝ่ายรัฐบาลจะสามารถดำเนินการให้การเลือกผู้แทนเป็นไปอย่างบริสุทธิ์ แต่ก็เป็นการยากที่จะป้องกันพวกผู้สมัครที่ไม่ดี ซึ่งใช้อำนาจเงินหรือ

เล่น์เหลี่ยมเพทุบาย ต่าง ๆ เข้ามาเป็นผู้แทนและถ้าผู้แทนส่วนใหญ่สามารถซื้อได้ด้วยเงิน หรือเห็นแก่เงิน โดยไม่เห็นแก่ประเทศชาติอย่างแท้จริงแล้ว การปกครองในระบอบประชาธิปไตยก็ไปไม่รอด

อันที่จริง เมืองไทยเวลานี้จะปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแท้ ๆ นั้นยากที่จะเป็นไปได้ แต่การปกครองแบบกึ่งประชาธิปไตยกึ่งเผด็จการ จะสามารถทำให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อยดีกว่าการปกครองในแบบเสรีประชาธิปไตยล้วน ๆ แต่ข้อสำคัญบุคคลที่จะเป็นผู้นำและเป็นคณะรัฐบาลนั้น จะต้องเป็นคนที่ดีพร้อมจริง ๆ คือ จะต้องมีความคุณธรรมสูง ไม่คอร์รัปชั่นเลยไม่ว่าในกรณีใด ๆ และต้องมีความสามารถในหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดีด้วย รัฐบาลแบบนี้เท่านั้น ที่จะสามารถปกครองบ้านเมืองได้เรียบร้อย ปัญหาสำคัญจึงมีอยู่ว่า เราจะได้ผู้นำและรัฐบาลที่ว่านี้อย่างไร

ในสมัยโบราณตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาแล้ว ไม่ว่าใน

ยุคใดหรือสมัยใด ในเมื่อบ้านเมืองเกิดยุคเข็ญ เกิดข้าวยาก
หมากแพง จะต้องอาศัยคนที่มีบุญบารมีมาก จึงจะสามารถ
ปราบยุคเข็ญนั้นได้ เรื่องพระนารายณ์อวตารลงมาปราบ
ยุคเข็ญ หรือผู้มีบุญจตุตถลงมาเกิดเพื่อปราบยุคเข็ญ คติความ
เชื่อที่ว่านี่ยังเป็นจริงอยู่ทุกสมัย สำหรับสมัยโบราณใครคือ
พระนารายณ์ผู้อวตารลงมาเกิด หรือใครคือผู้มีบุญจตุตถลงมา
เกิด ผู้ที่สามารถรู้ได้จริง ๆ โดยไม่ผิดพลาด ก็คือพวก
ฤๅษี หรือนักบวชที่ได้ฌานสมาบัติขั้นสูง ซึ่งสามารถจะ
รู้ถึงอดีตชาติของคนทุกคนได้ ผู้ที่มีความสามารถในทาง
นี้ถึงแม้ในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าก็เชื่อว่ามี ถ้าหากผู้ที่มีอำนาจ
ในบ้านเมือง มีความตั้งใจที่จะเสาะแสวงหาจริง ๆ แล้ว ก็
เข้าใจว่าคงจะได้พบ

วิธีการที่จะเสาะแสวงหาท่านผู้มีบุญนั้น มีอยู่หลาย
วิธี แต่วิธีหนึ่งซึ่งน่าจะทำได้ก็คือ เทียบเสาะแสวงหาดูว่า
บรรดานักบวชหรือผู้ที่มีสมาธิขั้นสูง ซึ่ง

สามารถจะรู้ถึงอดีตชาติของบุคคลในชาติก่อน ๆ มีอยู่ที่ไหนบ้าง ซึ่งเมื่อรู้ว่าอยู่ที่ไหน ก็ควรจะไปหาหรือ เชิญท่านมาปรึกษาเรื่องการบ้านการเมือง แต่ครั้งแรกเมื่อท่านบอกอะไร ก็ไม่ควรจะเชื่อท่านทันที ควรจะพิจารณาให้รอบคอบว่าคำบอกเล่าของท่านมีเหตุผล ควรเชื่อถือได้เพียงไร และข้อสำคัญต้องมีการพิสูจน์ให้เห็นจริงด้วย และแม้ท่านจะบอกว่า ใครคือผู้มีบุญที่สามารถจะทำการกู้ชาติบ้านเมืองเป็นผลสำเร็จ ก็ควรจะได้ศึกษาถึงชีวประวัติ และการทำงานให้รู้อย่างละเอียดถี่ถ้วนด้วย และก็ควรจะเทียบเคียงกับคำบอกเล่าขององค์อื่น ๆ ที่ท่านบอกว่าผู้มีบุญเป็นใครอยู่ที่ไหน การสืบเสาะแสวงหาผู้มีบุญโดยวิธีนี้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าหัวเราะ เพราะมันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้จริง ๆ

ขอให้คิดดูจากเรื่องราวในประวัติศาสตร์ เมืองไทยของเราอดพ้นจากภัยพิบัติมาได้ เพราะอาศัยใคร ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น **สมเด็จพระนเรศวรมหาราช** หรือ

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ถ้าหากไม่ใช่เป็นบุคคลที่มีบุญญาธิการมาอย่างมากมาย จะสามารถกู้ชาติบ้านเมืองได้เป็นผลสำเร็จหรือ และในเมื่อทำการเปรียบเทียบบ้านเมืองในสมัยนั้นกับสมัยนี้ก็จะเห็นว่า บ้านเมืองในยุคโบราณนั้นอยู่ในยุคที่ทำการกู้ได้ยากกว่าเดี๋ยวนี้มาก แต่ถึงกระนั้น พระมหากษัตริย์ผู้มีบุญญาภินิหาร ก็สามารถกู้ชาติบ้านเมืองได้เป็นผลสำเร็จ อย่าลืมนำบ้านเมืองในยุคต่อไปจะต้องมีพรรคการเมือง หัวหน้าพรรคก็คือผู้ที่จะเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล ซึ่งถ้าผู้ที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลไม่ใช่บุคคลที่มีบุญบารมีมากจริง ๆ แล้ว จะไม่สามารถปกครองบ้านเมืองให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข และมีความอุดมสมบูรณ์ขึ้นมาได้ การพิจารณาดูผู้นำ อย่าพิจารณาแต่ในแง่ความรู้ความสามารถ อย่าพิจารณาแต่ในแง่หลักการและนโยบาย อย่าพิจารณาแต่ในแง่เป็นผู้มีความซื่อสัตย์สุจริต แต่เราจะต้องพิจารณาให้ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น คือจะต้องพิจารณาให้รู้อย่างถ่องแท้ด้วยว่า

เป็นผู้ที่มีบุญบารมีมากพอหรือไม่ ที่จะทำการกู้ชาติบ้านเมืองได้เป็นผลสำเร็จ

วิธีการที่จะรวบรวมคนดีให้มาช่วยกันสร้างชาติบ้านเมืองให้เจริญวิธีหนึ่งก็คือการเผยแพร่วุทธศาสนาให้ได้ผล ซึ่งคำว่า **“ได้ผล”** ในที่นี้ ไม่ได้มีความหมายแต่เพียงว่า เมื่อชักจูงบุคคลทั้งหลายให้เกิดความสนใจ เกิดศรัทธาต่อพุทธศาสนาได้ก็เรียกว่าได้ผล เพียงเท่านั้นไม่พอ **ต้อง** สามารถสอนให้คนทั้งหลายเลิกโกงกัน เลิกจากการเอารัดเอาเปรียบกัน และเลิกจากการทุจริตต่างๆ ได้ และในเวลาเดียวกัน จะต้องสามารถสอนให้บุคคลทั้งหลายมีความซื่อสัตย์สุจริต มีความยุติธรรม มีความกล้าหาญ มีความอดทน มีความเสียสละ แม้กระทั่งชีวิตก็เสียสละได้ เพื่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ อย่างนี้จึงจะเรียกว่าได้ผล และการสอนที่ว่านี้จะต้องมีการวัดผลด้วย ไม่ใช่สักแต่ว่า เทศน์ หรือสอนกันให้เสร็จตามหมายกำหนดการ

แต่ว่าผลจะเป็นอย่างไร ไม่ทราบแน่ชัด การสอนหรือการเผยแพร่แบบนี้ใช้ไม่ได้ การสอนศาสนาจะได้ผลจริง ๆ ผู้สอนจะต้องทำตัวเหมือนกับนายแพทย์ที่ดี ซึ่งจะต้องทำการตรวจโรคให้รู้เสียก่อนว่าเป็นโรคอะไร แล้วต้องรักษาคนไข้ให้หายจากโรคด้วย ไม่ใช่สักแต่ว่าทำการรักษาเพื่อเอาเงิน ซึ่งคนไข้จะหายหรือไม่หาย ไม่ได้รับผิดชอบ

การเผยแพร่ศาสนาที่จะให้ได้ผลดังที่กล่าวมาในครั้งแรกไม่จำเป็นจะต้องสอนคนหมู่มาก เพราะจะวัดผลได้ยาก ครั้งแรกควรจะสอนคนเพียงกลุ่มน้อย ๆ และจากคนทุกชั้น ทุกอาชีพ ทุกระดับ ทุกวัย ทุกเพศ เพื่อให้ได้หลักการสอนที่มีประสิทธิภาพว่า การสอนแบบนี้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ดังที่กำหนดไว้จริง ๆ

การเผยแพร่ศาสนาโดยวิธีนี้ จะทำให้รู้แน่นอนว่า คนดีที่มีความรู้ความสามารถด้วยอยู่ที่ไหนบ้าง และเมื่อคนเหล่านี้รู้จักกันอย่างทั่วถึง เราก็สามารถ

จะรวบรวมบุคคลที่เป็นกำลัง ในการพัฒนาบ้านเมือง
อย่างได้ผล และในเมื่อมีการส่งเสริมให้การสอนแบบ นี้
แพร่หลายทั่วประเทศ ต่อไปเราก็หวังได้อย่างแน่นอน
ว่า ประเทศของเราจะได้ผู้แทนที่ดีและรัฐบาลที่ดี รวมทั้ง
ข้าราชการและประชาชนทั้งหลายก็ดีขึ้นด้วย

อนึ่ง การสอนศาสนาที่จะให้ได้ผลจริง ๆ นั้น จำ
เป็นจะต้องแยกการสอนเป็นประเภท ๆ เช่นประเภทเด็ก
นักเรียน ประเภทนักศึกษา ประเภทประชาชนทั่วไป เพราะ
ถ้าคนฟังมีพื้นความรู้ต่างกัน อายุต่างกัน มีอาชีพต่างกัน
สิ่งแวดล้อมต่างกัน จะสอนให้เป็นแบบเดียวกันไม่ได้ การ
สอนโดยวิธีเทศน์หรือปาฐกถา เป็นเพียงวิธีหนึ่ง ซึ่งจำเป็น
จะต้องใช้ในบางโอกาส ส่วนวิธีการที่ได้ผลจริง ๆ ก็คือ
การสอนให้แก่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือสอนเป็นรายตัว
บุคคลให้ได้ผลก่อน แล้วจึงค่อยขยายการสอนให้แก่คน
กลุ่มใหญ่ ทั้งนี้เพื่อสะดวกในการสอนและการวัดผล การ
ใช้

หัวข้อมากเกินไป และไม่กำหนดจุดหมายไว้ให้ชัด การสอนจะไม่ได้ผลทั้งจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่าย และความรู้ที่ได้รับไปก็อาจจะสับสนไม่ชัดเจนแจ่มแจ้ง

เรื่องที่ควรจะนำออกเผยแพร่มากที่สุด และบ่อยที่สุดก็คือ **การสอนให้คนทั้งหลายเชื่อในเรื่องกฎของกรรม สอนให้เชื่อว่า ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิบากแห่งกรรมของเราเอง** การสอนให้เข้าใจหลักนี้อย่างแจ่มแจ้งจะได้ผลเท่ากับสอนให้คนทั้งหลายรู้จักพระเจ้าที่สร้างตัวเขาขึ้นมา ซึ่งเป็นการรู้จักจริง ๆ ด้วยตัวของตัวเอง และครั้นแล้วเขาก็จะรู้สึกว่าเขาถูกปกครองโดยพระเจ้า เขาอยู่ในสายตาของพระเจ้าตลอดเวลา และเขาก็จะรู้สึกอยู่เสมอว่า ถ้าเขาทำ ความชั่ว แม้คนอื่นจะ 모르แต่พระเจ้าทรงรู้แน่ และพระเจ้าจะต้องทรงลงโทษเขาอย่างแน่นอน แต่ถ้าเขาทำความดี พระเจ้าก็จะทรงให้รางวัลแก่เขาตามความเหมาะสมแห่งกรรมที่เขาได้ทำไว้

ทางคริสตศาสนาเชื่อกันว่า เมื่อใดโลกนี้ปกครองโดยพระเจ้า โลกนี้ก็จะมีสันติสุข มีความอุดมสมบูรณ์ การเบียดเบียนกันหรือการเอาวัดเอาเปรียบกันจะมีไม่ได้ เพราะพระเจ้าจะต้องกำจัดคนเลวให้หมดไป และก็เชื่อกันว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะมาปกครองโลกนี้ คือ เชื่อนในการกลับมาก่อเกิดใหม่ของพระเยซู ซึ่งถ้าพระองค์เสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ก็สามารถจะทรงปกครองโลกนี้ได้ทั้งหมด ความเชื่อในทางคริสตศาสนาตามที่กล่าวมานี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องเหลือเชื่อหรือเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะความเชื่อดังที่กล่าวมานั้น ในเมื่อเรามองดูจากแง่ของพุทธศาสนา เราก็จะมองเห็นได้ชัดว่า ถ้าคนทั่วโลกเข้าใจกฎของกรรมลึกซึ้ง คนทั้งโลกก็จะรู้สึกว่าเขาถูกปกครองโดยพระเจ้าที่สร้างตัวเขาขึ้นมา และเชื่อว่าพระเจ้าทรงรู้เห็นการกระทำของเขาตลอดเวลา เพราะพระเยซูเคยตรัสไว้ว่า **พระเจ้าอยู่ในเรา เราอยู่ในพระเจ้า พระเจ้ากับเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** ซึ่งคำพูดประโยคนี้ เป็นการแสดงให้เห็น

อย่างชัดเจนว่า พระเจ้าที่สร้างตัวเราขึ้นมา นั้น เรา สามารถที่จะมองเห็นได้รู้จักพระองค์ได้ **เพราะพระเจ้าที่ว่านี้ ก็คือจิตใจของเรานั้นเอง**

ถ้าโลกรู้จักพระเจ้า และรู้ว่าตัวเราทุกคนถูกปกครองโดยพระเจ้า โลกนี้ก็จะ มีแต่สันติสุข ใครก็ตามถ้าเขา รู้แจ้งว่า ตัวเราเกิดขึ้นโดยพระเจ้า และพระเจ้ารู้ถึงการกระทำของเราอยู่เสมอ และพระเจ้าเท่านั้นที่จะเป็นผู้ให้รางวัลและลงโทษอย่างแท้จริง เหมือนกับที่พระเยซูเคยตรัสไว้ว่า **พระเจ้าจะทรงให้รางวัลและโทษแก่คนทุกคนตามกรรมที่เขาได้ทำไว้** สำหรับคนที่รู้แจ้งเช่นนี้ ย่อมไม่กล้าทำบาปทำความเดือดร้อนให้แก่คนอื่น หรือถ้าหากอดไม่ได้เพราะนิสัยหรือสันดานเดิมบังคับให้ต้องทำ เขาก็จะทำได้ไม่นาน ในไม่ช้าเขาก็จะต้องสารภาพและเลิกทำในที่สุด การที่โลกถูกปกครองด้วยกฎหมาย ซึ่งคนเป็นผู้เขียนขึ้น ผลเป็นอย่างไร เรื่องนี้เป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว คนที่กล้าล่วงละเมิด

กฎหมายและกฎหมายทำอะไรเขาไม่ได้ บุคคลประเภทนี้มีมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นคนฉลาด เป็นคนมีความรู้ความสามารถ ส่วนคนที่รู้จักพระเจ้า และรู้ว่าเขาถูกปกครองโดยพระเจ้า จะไม่กล้าทำบาป แม้ว่าคนอื่นจะไม่รู้ ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า การแก้ปัญหาครอบครัวหรือการทุจริตในวงงานต่าง ๆ ที่จะให้ได้ผลอย่างแท้จริง ก็คือ การพยายามเผยแพร่ให้คนทั้งหลาย ได้รู้จักตัวของเขาเองว่าเกิดมาจากอะไร ซึ่งการสอนในเรื่องนี้ ถ้าทำให้ถูกวิธีและเริ่มต้นกันให้ถูกแล้ว จะเห็นผลได้ในชั่วระยะเวลาไม่นาน

ทางพุทธศาสนาเคยเปรียบเทียบคนทั้งหมดในโลกว่า เหมือนดอกบัวสี่เหล่า คือ :-

พวกหนึ่งเปรียบเหมือนดอกบัวที่โผล่ขึ้นเหนือน้ำแล้ว พอได้รับแสงอาทิตย์ก็พร้อมที่จะบาน ซึ่งพวกนี้เรียกว่า **อุคฆฏิตัญญู** แปลว่า **ผู้ตรัสรู้เร็ว** คือ พอยกหัวข้อขึ้นสอนก็ตรัสรู้แล้ว เช่นพระสารีบุตร พระโมฆราช พระพาหิยะ อย่างนี้เป็นต้น

อีกพวกหนึ่งเปรียบเหมือนกับดอกบัวที่อยู่เสมอน้ำอีกไม่นานเท่าไรก็จะโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ ซึ่งพวกนี้เรียกว่า **วิปจิตัญญ** แปลว่า **ผู้ตรัสรู้ช้า** คือต้องมีการอธิบายหัวข้อกันให้ละเอียดและนานหน่อยจึงจะตรัสรู้ เช่นพระปัญจวัคคีย์ อย่างนี้เป็นต้น

อีกพวกเปรียบเหมือนกับดอกบัวซึ่งโผล่ขึ้นมาจากกอกของมันขึ้นมาพอสมควรแล้ว และมีหวังว่าจะโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ แต่ต้องรอเวลาอีกหลายวัน ซึ่งพวกนี้เรียกว่า **เนยยะ** แปลว่า **พอจะแนะนำสั่งสอนได้** แต่ต้องใช้เวลา นานมากกว่าจะตรัสรู้ ตัวอย่างเช่นพระวัคคลี พระฉนนะ อย่างนี้เป็นต้น

อีกพวกหนึ่งเปรียบเหมือนดอกบัวที่ไม่อาจจะบานได้ ต้องตกเป็นอาหารของปลาและเต่า บุคคลประเภทนี้เรียกว่า **ปทปรมะ** คือ **เป็นพวกที่สอนไม่ได้** เพราะโง่เกินไปหรือเพราะใจบาปหยาบช้ามาก

ในบรรดาบุคคลทั้ง ๔ ประเภทนี้ บุคคลประเภท ที่ ๑ คือ ผู้ที่ตรัสรู้เร็ว ที่ ๒ คือผู้ที่ตรัสรู้ช้า ถึงแม้ในปัจจุบันนี้จะหาได้ยาก แต่ก็เชื่อว่าคงต้องมีอยู่บ้างอย่างแน่นอน ส่วนบุคคลประเภทที่ ๓ คือ พวกที่พอจะแนะนำได้นั้น เข้าใจว่ามีมากกว่าบุคคลประเภทอื่นทั้งหมด ขอให้ลองพิจารณาดู ถ้าบุคคลทั้ง ๓ ประเภทข้างต้นคือพวก อุกมภูติปัญญา วิปจิตปัญญา และ เนยยะ ได้รับแสงสว่างจากธรรมะ มีจิตใจเป็นธรรม และเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลในสังคมด้วย ซึ่งถ้าบุคคลทั้ง ๓ ประเภทนี้มีมากพอแล้ว พวกปทปรมะก็ไม่อาจจะก่อความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นในโลกนี้ได้ เพราะฉะนั้นหลักการสำคัญในการเผยแผ่ก็คือ ต้องพยายามหาทางเผยแผ่แนะนำสั่งสอนบุคคลประเภท ที่ ๑ และที่ ๒ ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องกฎของกรรมก่อน ซึ่งบุคคลประเภทนี้สอนไม่นานไม่ต้องใช้เวลามาก เขาก็จะรู้แจ้งแล้ว

ขอได้โปรดตั้งข้อสังเกตว่า บุคคลบางคนในกลุ่มนี้ก็เป็นคนมีความรู้ความสามารถสูง ซึ่งโดยปกติย่อมเป็นผู้มีอิทธิพลในสังคม เมื่อบุคคลทั้ง ๒ ประเภทนี้ มีความเชื่อ และความเข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องกฎของกรรม เราก็จะได้อาศัยบุคคลประเภทนี้ช่วยแนะนำสั่งสอนคนอื่นได้อีกเป็นอันมาก และเป็นหลักในการพัฒนาบ้านเมืองได้มากมาย เพราะนอกจากเขาจะเป็นคนมีความรู้ความสามารถอย่างดีแล้ว เขายังเป็นคนที่ซื่อสัตย์ไว้ใจได้อย่างแน่นอน การคอร์รัปชัน และการทุจริตใด ๆ จะไม่เกิดขึ้นในบุคคลประเภทนี้ และโดยธรรมดา ถ้าหัวหน้าเป็นคนซื่อตรงไม่โกงไม่ทุจริต ก็ย่อมจะทำให้ลูกน้องทั้งหลายพลอยซื่อสัตย์สุจริตไปด้วยทุกวันนี้ บ้านเมืองเดือดร้อน ความยากจนแผ่คลุมไปทั่วทุกหมู่บ้าน ก็เพราะผู้ใหญ่บางคนเป็นผู้ทุจริต สร้างตัวอย่างที่ไม่ดีไว้ คนอื่นก็เอาอย่าง ปราบคอร์รัปชันกันไม่ได้ก็เพราะเหตุนี้ เพราะฉะนั้น ในเมื่อทางพุทธศาสนา

มีทางที่จะสอนให้บุคคลชั้นปัญญาชนเลิกจากการ
คอร์ปชั่นได้ เราก็ควรจะหาทางเผยแพร่ วิธีการสอน
แบบนี้ให้ได้ผลกว้างขวางยิ่งขึ้น เมื่อบุคคลทั้ง ๒ ประเภท
คือพวกออคสมิฏัตัญญุกับวิปจิตัญญุเข้าถึงธรรมะแล้ว การที่
จะสอนพวกเนยยะให้เข้าถึงธรรมะ ก็จะทำให้ได้โดยไม่ยาก
อย่าลืมนะว่า บุคคล ๒ ประเภทข้างต้นใช้เวลาสอนไม่นาน
เมื่อเขารู้แจ้งแล้วก็พร้อมที่จะช่วยทำการเผยแพร่ให้คนอื่น
ได้รู้ต่อ ๆ ไปอีก เปรียบเหมือนการทำนา ถ้าเรามีเนื้อที่ที่
จะทำการเพาะปลูกมากมาย ซึ่งที่ทำการเพาะปลูกที่ว่่านี
มีทั้งดีและไม่ดี ในกรณีอย่างนี้ เราควรจะปลูกในที่ดินน้ำ
ดีก่อน เพราะเรามีหวังที่จะได้ข้าวแน่นอน และได้ข้าวมาก
ด้วย เมื่อเราได้ข้าวมาก เราก็สามารถที่จะนำข้าวไปเลี้ยง
คนในถิ่นกันดาร ซึ่งคนในถิ่นนั้นทำนาไม่ค่อยได้ผล โดยวิธี
นี้ ก็จะเป็นการช่วยให้คนในถิ่นกันดารให้มีกำลัง ที่จะทำ
การ

ปรับปรุงที่ดินซึ่งไม่ดี ให้เป็นที่ทำการเพาะปลูกที่ให้ ผลดีใน
กาลต่อไป

อนึ่ง โดยปกติคนในโลกไม่ว่ายุคไหน ถ้าพวกชน
ชั้นปัญญาชน หรือพวกที่มีอิทธิพลทางการปกครอง การ
เศรษฐกิจ และการศึกษา หันเหความเชื่อไปในทางไหน คน
อื่น ๆ ก็จะไปเชื่อตาม เราควรจะใช้หลักจิตวิทยาอันนี้
ทำการเผยแพร่พุทธศาสนาให้ได้ผล อย่างกว้างขวางและ
รวดเร็ว ซึ่งวิธีที่จะทำนี้มีอยู่หลาย อย่างเช่น :-

๑. ทำการเสาะแสวงหาว่ามีใครบ้างในสังคมที่เชื่อ
ในเรื่องกฎของกรรม และในบรรดาบุคคลที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้
นี้มีใครบ้างที่เป็นผู้มีอิทธิพลในวงงานต่าง ๆ ให้พยายาม
ทำความรู้จักกันและรวบรวมกันเข้ามา และพร้อมกันนี้ จะ
ต้องหาทางให้บุคคลที่ยังเข้าใจเรื่องกฎของกรรมไม่แจ่มแจ้ง
ให้ได้มีโอกาสศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ด้วยการซักถาม
ถึง

ประเด็นต่าง ๆ ที่คนส่วนมากสงสัยหรือข้อที่เขาคิดค้าน และจะต้องตรวจดูอีกด้วยว่า ในเมื่อคนเหล่านี้มีความเชื่อในเรื่องกฎของกรรมแล้ว ความประพจน์เป็นอย่างไร มีอุดมคติในการดำรงชีวิตอย่างไร โดยวิธีนี้ เราก็สามารถจะรวบรวมคนที่จะเป็นกำลังในการเผยแพร่ศาสนาให้ได้ผลดีและรวดเร็ว ยิ่งขึ้น

๒. หาทางโฆษณา ชักจูง ทั้งในหน้าหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ หรือโดยวิธีใดก็ตาม เพื่อให้คนเชื่อในเรื่องกฎของกรรมให้มากขึ้น การส่งบัตรสอบถามความคิดเห็นไปยังบุคคลต่าง ๆ ทุกระดับ โดยมีคำถามให้ตอบ แล้วส่งมายังศูนย์กลาง เพื่อที่จะรวบรวมว่าคนที่มีความคิดเห็นอย่างเดียวกัน มีความเชื่ออย่างเดียวกัน มีใครบ้าง อันนี้ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้เราได้กำลังของมวลชนที่จะมาสนับสนุนให้การเผยแพร่ศาสนาดำเนินไปอย่างเข้มแข็งและมีอานุภาพ

อนึ่ง เนื่องจากการสอนเรื่องกฎของกรรมที่จะทำ
ให้คนเข้าใจง่ายและเชื่ออย่างลึกซึ้งแน่นแฟ้นนั้น ขึ้นอยู่
กับการพิสูจน์ให้เห็นว่า **ชีวิตหลังจากตายมีจริง เรื่องนี้
สำคัญมาก และเป็นเรื่องที่ต้องรีบทำเป็นการด่วนด้วย**
เพราะในเมื่อเราพิสูจน์ได้ว่า ชีวิตหลังจากตายมีจริง ก็จะทำให้
เรารู้อย่างแจ่มแจ้งว่า ตัวเราเกิดมาจากวิญญาณของเรา
ซึ่งวิญญาณส่วนนี้ หมายถึง วิญญาณส่วนลึก คือหมายถึง
จิตไร้สำนึกหรือภวังคจิต และวิญญาณส่วนนี้ก็คือวิญญาณ
ที่เป็นวิบาก **คนที่รู้แจ้งว่าวิญญาณส่วนลึกเป็นผู้ที่สร้าง
ตัวเราขึ้นมาเท่านั้นจึงจะยอมรับว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าที่
สร้างตัวเขาขึ้นมา และยอมรับอีกว่า ชีวิตของคนเราถูก
ควบคุมโดยพระเจ้า และอยู่ในสายตาของพระเจ้าอยู่
ตลอดเวลา**

การที่ต้องพิสูจน์เรื่องนี้ออกมาให้ชัด ก็เพราะชีวิต
หลังจากตายเป็นชีวิตที่เกิดจากวิญญาณล้วน ๆ หรือพูดอีก
อย่างหนึ่ง คือ เกิดจากวิบากของตัวเอง

เพราะวิญญาณส่วนลึกก็คือวิญญาณที่เป็นวิบาก ถ้าการพิสูจนชีวิตหลังจากตายยังทำให้เป็นที่แจ่มแจ้งไม่ได้ คนทั้งหลายก็จะยังไม่เชื่อในเรื่องกฎของกรรมอย่างลึกซึ้ง และยังคงติดอยู่ในเรื่องวัตถุ เห็นวัตถุเป็นเรื่องสำคัญ ยังมองไม่เห็นความสำคัญของเรื่องจิตใจอยู่นั่นเอง ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องวัตถุเห็นได้ง่าย เช่นกายเนื้อ เห็นได้ชัดว่าจะเกิดขึ้นมาได้ต้องอาศัยพ่อแม่ ต้องอาศัยธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เช่นจะต้องมีอาหาร มีน้ำ มีอากาศสำหรับหายใจ มีอุณหภูมิ ที่พอเหมาะอย่างนี้เป็นต้น คนเกือบจะทั้งโลกมักจะเข้าใจเรื่องของชีวิตเพียงแค่นี้ ซึ่งในเมื่อเข้าใจเพียงแค่นี้ก็ย่อมจะถือว่า คนเราเมื่อตายแล้ววิสูญ และถ้าคนส่วนมากเชื่ออย่างนี้ การสอนศาสนาก็ย่อมจะไม่ได้ผล เพราะฉะนั้น จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องหาทางพิสูจนให้คนทั้งหลายเห็นว่า ชีวิตหลังจากตายที่พระพุทธรเจ้าทรงเรียกว่า โอบปาติกะ นั้นมีจริง และอีกประการหนึ่ง คนเราทุกชาติทุกภาษาโดยสันดานย่อมมีความสนใจ

อยากจะรู้ว่า คนเราตายแล้วจะเกิดอีกหรือไม่ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การพิสูจน์ชีวิตหลังจากตาย ถ้าทำออกมาได้อย่างขาวสะอาดปราศจากข้อสงสัยใด ๆ จุดนี้จะทำให้คนเกือบทั้งโลกหันมาสนใจทางศาสนา เพราะฉะนั้น จึงได้กล่าวว่า ควรจะทำการพิสูจน์เรื่องนี้ออกมาให้ขาวสะอาดและเป็นการด่วนด้วย

ปัจจุบันการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ ได้ก้าวหน้าขึ้นมามากแล้ว ดังจะเห็นได้ว่า หนังสือที่กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ เฉพาะที่มีหลักฐานเชื่อถือได้มีอยู่มากมาย สมาคมที่ตั้งขึ้นมาค้นคว้าและพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็มีกันอยู่เกือบจะทุกประเทศ ซึ่งแต่ละประเทศก็มีหลายสมาคมแต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากในทางพระพุทธศาสนาได้มีตำราอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน และมีมากกว่าศาสนาใด ๆ ในโลก เพียงแต่เราพิสูจน์ออกมาให้ชัดว่าชีวิตหลังจากตายมีจริงเท่านั้น เราก็สามารถอธิบาย

ปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี เราไม่จำเป็นต้องสร้างทฤษฎีและตำราขึ้นมาอีก ซึ่งผิดกับทางฝรั่งในเมื่อเห็นปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ เขาก็จะพยายามสร้างทฤษฎีขึ้นมาอธิบายถึงเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งทฤษฎีที่เขาสร้างขึ้นมานั้น ก็มักจะขัดแย้งกันเอง เพราะยังหาข้อยุติที่แน่นอนไม่ได้ เป็นการนำประหลาดที่พวกฝรั่งส่วนมากซึ่งนับถือคริสตศาสนา ทั้งที่พระเยซู ก็ได้ตรัสไว้ว่า **พระเจ้าอยู่ในเรา เราอยู่ในพระเจ้า พระเจ้ากับเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** ทั้งที่คำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้มีแพร่หลาย และเขาก็เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แต่เขาก็ยังมองไม่เห็นว่ ตัวเราเกิดมาจากวิญญาณของเราเอง เพราะไม่เข้าใจหลักอันนี้ จึงได้สร้างทฤษฎีต่าง ๆ ขึ้นมามากมาย เพื่ออธิบายเรื่องปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ แต่แล้วทฤษฎีเหล่านั้นก็ขัดแย้งกันเอง เพราะเริ่มต้นไม่ถูก

การพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณก็ดี การสอนให้เข้าใจเรื่องกฎของกรรมตามหลักพุทธศาสนาก็ดี ทั้งสองเรื่องนี้เมื่อทำออกมาได้อย่างสมบูรณ์จริง ๆ ก็จะทำให้ศาสนาอื่น ๆ มีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกด้วย พร้อมทั้งจะทำให้คนในศาสนาอื่นหันมาสนใจในพุทธศาสนามากขึ้น ซึ่งในที่สุดก็จะทำให้ศาสนาต่าง ๆ รวมพลังกันขึ้นได้ เพื่อที่จะทำการกวาดล้างลัทธิที่ตรงกันข้ามกับศาสนาให้หมดสิ้นไป

การค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นว่า **ชีวิตหลังจากตายมีจริง** นั้น ข้าพเจ้าได้ทำมานานถึง ๑๐ กว่าปีแล้ว ผลงานที่ทำออกมามีหลายอย่าง เช่น การเขียนพระรูปของอดีตพระมหาชัฏริย์ของไทยโดยวิธีติดต่อทางสมาธิ ซึ่งพระรูปที่เขียนไว้ แล้วก็คือ :-

พ่อขุนรามคำแหงมหาราช
 สมเด็จพระรามาธิบดีที่หนึ่ง (พระเจ้าอู่ทอง)
 สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
 สมเด็จพระนารายณ์มหาราช
 สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช
 พ่อขุนเม็งรายมหาราช
 พระนางจามเทวี
 เจ้าหญิงแสนหวี
 หมอชีวกโกมารภัจจ์
 พ่อขุนผาเมือง

พระรูปเหล่านี้เขียนด้วยสีน้ำมันขนาด ๒๐ X ๒๔
 และ ๒๒ X ๓๐ นิ้ว โดย **อาจารย์ลาวัณย์ อุปอินทร์** (ดาว
 ราย) ตามคำบอกของ **คุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี** ซึ่งสามารถ
 เข้าสมาธิไปติดต่อกับอดีตพระมหากษัตริย์

เหล่านี้ได้ และติดต่อกับเทพเจ้าองค์อื่น ๆ ได้อีกหลาย องค์ เช่น **พ่อฤๅษีสรายกัศ** หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆัง **หลวงพ่อศุข** วัดมะขามเฒ่า อย่างนี้เป็นต้น อันที่จริงการติดต่อกับโอปปาติกะทั้งหลายนั้น เท่าที่ทำได้ทั้งหมดมีอยู่ ๓ วิธี คือ :-

๑. วิธีเชิญลงถ้วย ซึ่งเรียกกันว่า ฝีถ้วยแก้ว
๒. วิธีเข้าทรง
๓. วิธีเข้าสมาธิไปพบซึ่งสามารถเห็นรูปร่างได้ และพูดจาสนทนากันได้

ทั้ง ๓ วิธีนี้ สำนักคณาจารย์ทางวิญญูญาณได้ทำสำเร็จมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๒ ซึ่งตลอดเวลาเหล่านี้ ก็ได้พยายามศึกษาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงต่าง ๆ ตามหลักวิชาที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก ก็ปรากฏว่า ได้ข้อเท็จจริงออกมาหลายอย่าง ซึ่งก็ได้รวบรวมเขียน

เป็นตำราไว้แล้วหลายเล่ม รวมทั้งได้ออกหนังสือวารสารรายเดือนชื่อว่า **วิญญาน** ออกเผยแพร่ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๘ ปัจจุบันมีสมาชิกอยู่ประมาณ ๕,๐๐๐ คน นอกจากนี้ยังได้แปลเอกสารการค้นคว้าทางวิญญานของชาวต่างประเทศ ที่เห็นว่ามีหลักฐานควรเชื่อได้ออกเผยแพร่อีกด้วย ซึ่งงานทั้งหมดที่ทำมา จุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ก็เพื่อต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า **ชีวิตหลังจากตาย ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า โอบปาติกะมีจริงเท่านั้น** ส่วนผลพลอยได้ อย่างอื่นเป็นต้นว่า ใครมีปัญหาชีวิตส่วนตัวต้องการจะรู้ความเป็นไปในอนาคต หรือต้องการจะทราบว่าเป็นโรคอะไร จะรักษาโดยวิธีไหนจึงจะหาย จะทำงานอะไรจึงจะดี ฯลฯ ปัญหาในทำนองนี้เท่าที่ทำมารู้สึกว่าได้ผลยังไม่เป็นที่พอใจ เพราะยังมีผิดพลาดและบอกได้ไม่ชัด ส่วนผลงานที่ไม่เคยผิดพลาดเลย ก็คือ **การพยากรณ์คนป่วยว่าจะหายหรือไม่หาย จะตายหรือไม่ตาย**

เดินทางคราวนี้ จะมีอุบัติเหตุหรือไม่ การพยากรณ์เรื่องทำนองนี้ไม่เคยผิด และอีกอย่างก็คือ **คนที่หายไป จะตาย หรือว่ายังมีชีวิตอยู่ อันนี้ก็ไม่เคยผิด**

แต่อย่างไรก็ดี งานค้นคว้าของสำนักค้นคว้าทางวิญญาณของข้าพเจ้านั้น มุ่งไปในทางที่จะพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องชีวิตหลังจากตายมากกว่าอย่างอื่นทั้งหมด เพราะฉะนั้น เรื่องที่ทำบ่อยเพราะมีผู้มาถามเสมอก็คือ พ่อแม่ญาติพี่น้อง หรือเพื่อนซึ่งได้ตายไปแล้ว เดี่ยวนี้อยู่ที่ไหน อยู่อย่างไร อยู่สุขสบายดีหรือไม่ เขาจะต้องการอะไรบ้าง ฯลฯ

สำหรับการดูคนที่ตายไปแล้วนี้ ถ้าเป็นคนเคยรู้จักกันมาก่อน ก็ทำได้ง่าย ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรเลย แต่ถ้าไม่เคยรู้จัก ต้องนำรูปถ่ายของคนตายมาให้ดู และวิธีดูนั้นก็ คือ คุณศรีเพ็ญจะเข้าสมาธิไปหาพ่อฤๅษี หรือ หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) หรือ เทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ให้ท่านช่วยดูให้ เมื่อท่าน

บอกมาอย่างไรก็ออกจากสมาธิมาบอกอย่างนั้น วิธีนี้โดยปกติแล้วทำไม่ยาก แต่คนดูหรือคนฟังส่วนมาก จะไม่ค่อยเชื่อ เพราะดูมันง่ายเกินไป และไม่มีข้อเท็จจริงอะไรมายืนยัน แต่ถ้าสามารถนำผู้ที่ตายไปแล้ว ให้มาพบกับญาติพี่น้องของเขาได้ ให้เขาได้มีโอกาสซักถาม สนทนากัน วิธีนี้จะทำให้เชื่อถือได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทำให้หายสงสัยเสียทีเดียว ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้พยายามหาข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนชนิดที่จะทำให้หมดข้อสงสัย ซึ่งที่ทำมาแล้วก็คือการเขียนพระรูปของอดีตพระมหากษัตริย์ดังที่ได้กล่าวมา

แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ทางฝ่ายข้าพเจ้าจะยืนยันว่า นี่คือพระรูปที่แท้จริงของพระมหากษัตริย์เหล่านั้น แต่ใครเล่าจะรับรองว่าเป็นเรื่องจริง เพราะในปัจจุบันไม่เคยมีใครเห็นพระองค์มาก่อน ใคร ๆ ก็อาจจะคิดว่า ทางนี้เขียนขึ้นจากมโนภาพก็ได้ เพราะไม่มีใครรับรอง ข้าพเจ้ารู้ถึงข้อบกพร่องอันนี้ดี ข้าพเจ้าจึงได้พยายาม

หาทางพิสูจน์อีกวิธีหนึ่ง คือ เขียนรูปคนที่เพิ่งตายมาเมื่อไม่นาน ญาติพี่น้องของเขายังอยู่ ซึ่งการเขียนก็ใช้วิธีเดียวกันคือเข้าสมาธิไปดู เห็นอย่างไรก็ออกมาบอกให้จิตรกรเขียนตาม การเขียนโดยวิธีนี้ต้องร่างด้วยดินสอก่อน เพราะจะต้องมีการแก้บ่อย ฉะนั้นกว่าจะสำเร็จขึ้นมาได้แต่ละรูป จึงต้องใช้เวลานาน และตลอดเวลาที่เขียนผู้ที่จะให้เขียนก็ต้องมาปรากฏเป็นแบบให้ ซึ่งเมื่อเข้าสมาธิไปแล้วต้องเห็น และจะให้เขียนอย่างไร ก็ต้องทำท่าให้ดู เรื่องเสื้อผ้าก็เหมือนกัน เขาแต่งมาอย่างไร เราก็เขียนอย่างนั้น ไม่ได้นึกเอาเอง งานเขียนรูปเป็นงานใหญ่ ใช้เวลาหลายปีกว่าจะได้พระรูปของพระมหากษัตริย์เหล่านั้น และการที่ยังไม่ได้นำออกแสดงในที่สาธารณะ ก็เพราะยังขาดหลักฐานอีกอย่างหนึ่งคือการเขียนรูปคนที่เพิ่งตาย งานอันนี้ขณะนี้ได้เริ่มบ้างแล้ว ซึ่งขณะนี้ทำสำเร็จไป แล้ว ๒ ราย เพราะไม่ค่อยมีเวลาเขียน และการเขียน

ก็จะต้องไปเที่ยวตระเวนเขียนตามบ้านที่เราสามารถติดต่อกับผู้ตายได้และต้องเขียนต่อหน้าญาติพี่น้อง เขาจะได้อ่านว่าเราไม่ได้เขียนจากรูปถ่าย และเราไม่เคยเห็นมาก่อนเลย แต่ก็สามารถเขียนออกมาให้เขาเห็นแล้วจำได้ว่า เป็นรูปของพ่อแม่หรือญาติของเขาที่ตายไปแล้วจริง อันนี้แหละจะเป็นข้อพิสูจน์ที่จะนำมายืนยันว่า พระรูปของพระมหากษัตริย์ที่เขียนไว้แล้วนั้น เป็นพระรูปที่แท้จริงของพระองค์ ซึ่งการติดต่อกับพระมหากษัตริย์ไทยในอดีตได้จนกระทั่งสามารถเขียนพระรูปออกมาได้นี้ เป็นประโยชน์ในทางประวัติศาสตร์มากมาย เพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่าพระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ และสามารถจะติดต่อกับพระองค์ได้ ข้อเท็จจริงอันนี้แหละที่จะทำให้การสอนเรื่องกฎของกรรมได้ผลอย่างแท้จริง

การลงทุนเพื่อการพัฒนาประเทศชาติในด้านอื่น ๆ เช่นสร้างเขื่อนกั้นน้ำ หรืออ่างเก็บน้ำ

สร้างโรงไฟฟ้า หรือโรงงานอุตสาหกรรมอะไรก็ตาม เราลงทุนด้วยงบประมาณมากมายเป็นจำนวนร้อย ๆ ล้าน หรือพันล้าน เนื่องจากผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นนั้น เราเห็นได้ชัดจึงได้กล้าลงทุน แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า **ถ้าจิตใจของคนในชาติยังไม่เจริญถึงขั้นที่ควรจะเป็น เราก็ไม่อาจจะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญสมความมุ่งหมายได้** เพราะฉะนั้น ควรจะต้องลงทุนเพื่อพัฒนาจิตใจของคนในชาติ ตามหลักที่ได้กล่าวมา ซึ่งถึงแม้จะใช้เงินเป็นจำนวนร้อย ๆ ล้าน ก็ควรจะต้องทำ เพราะประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นนั้นมีมากมายเกิน กว่าที่เราทั้งหลายจะคาดหมาย

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
 บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
 โทร. ๐๒-๒๘๒ - ๒๐๒๕, ๐๒-๖๒๙ - ๑๙๕๑
 โทรสาร ๐๒-๒๘๑ - ๑๗๐๖
น.ส. ศรีเพ็ญ จัตูทะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๑

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน)
โดย คุณแหลม-คุณชลิกา โรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี)
โดย คุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-
ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรักษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมมา หอมศิริวรรณ, คุณลลิตธิชัย-คุณปาริชาติ
ด.ช.วณฤทธิ์-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอลซีเอสไอเอส จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์ดา-คุณรัชนี วงศ์กวีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี่ แซ่โอ้ว-คุณแม่อาบ๊วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สินี ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่แต้-คุณแม่แจ็กเกี้ยว แซ่เลี้ยง ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรักษ์พงษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒

โดย คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓

โดย คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อ้ายยัง บุญบรรเจิดสุข ๓,๐๐๐ บาท

๒๑. คุณจิระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนีย์ รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๓. คุณตาชี่เอี้ยง แซ่ฉั่ว-คุณยายไซว แซ่ลิ้ม ๓,๐๐๐ บาท

๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท

๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร ๓,๕๐๐ บาท

๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์ ๘,๐๐๐ บาท

๓๐. คุณชัยชัย จันทร์ศุภฤกษ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด ๓,๐๐๐ บาท

๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน ๕,๐๐๐ บาท

๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวณี ศรีสุธัญลักษณ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๔. คุณนวิศ เรียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม ๓,๐๐๐ บาท

๓๕. คุณสุวัชรီ เล็กศรีสกุล และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

พร รัตนสุวรรณ

- ป.ธ. ๖ สำนักวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
- ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- อาจารย์บรรยายวิชาธรรมประยุกต์ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- ผู้อำนวยการชำระและจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาและฎีกาขึ้นใหม่ และได้มอบให้กับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผลงาน

เขียนหนังสือประเภทอธิบายหลักธรรมที่ทุกคนจำเป็นต้องรู้ ประมาณ ๕๐ กว่าเรื่อง เช่น เรื่องกรรม สังสารวัฏ โอบปาติกะกำเนิด ปฏิจสุมปบาท อริยสัจจ์ เป็นต้น

ผลงานในด้านหนังสือ มีทั้งฉบับภาษาไทยและฉบับที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ เช่น พุทธวิทยา ผีและเทวดามีจริง คู่มือการฝึกอานาปานสติสมาธิ เป็นต้น

เกียรติคุณ

ท่านได้รับรางวัลเสมาธรรมจักร ใบประกาศเกียรติคุณ สาขาเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศไทย ในฐานะผู้ก่อกองประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา พุทธศักราช ๒๕๓๓

พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้มานานแล้วว่า “ตัวเราเกิดจากวิญญานของเราเอง” หรือจะพูดว่า “ตัวเราเกิดจากกรรมเกิดจากวิบากของเราเอง” หรือจะพูดว่า “ตัวเราเกิดจากความต้องการของเราเอง” ทั้งหมดนี้ก็มี ความหมายอย่างเดียวกัน ส่วนพ่อแม่หรือธรรมชาติ นั้นเป็นเพียงส่วนประกอบ เพราะคนเราสามารถที่เกิดขึ้นมาได้โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ หรืออาศัยธรรมชาติอย่างที่เราเข้าใจกันนั้นก็ได้ ซึ่งชีวิตประเภทนี้มีมากกว่าชีวิตในโลกมนุษย์หลายเท่า แต่ชีวิตอย่างนั้นนักวิทยาศาสตร์มองไม่เห็น พิสูจน์ไม่ได้เขาก็เลยไม่เชื่อว่ามี (แต่ในปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ ที่เชื่อในเรื่องผีเทวดา หรือชีวิตในโลกของวิญญานนั้นปรากฏว่ามีมากขึ้นเรื่อย ๆ) มันเหมือนกับในสมัยที่ยังไม่มีกล้องจุลทรรศน์ใช้ พวกแพทย์ทั้งหลายส่วนมากเกือบทั้งโลกไม่รู้และไม่เฉลียวใจว่า ต้นเหตุของโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ นั้นแท้ที่จริงแล้วส่วนมากมาจากจุลินทรีย์ต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายหลายชนิดทั้งนี้ ก็เพราะพิสูจน์ไม่ได้นั่นเอง ที่พิสูจน์ไม่ได้ก็เพราะไม่มีกล้องจุลทรรศน์ขอได้โปรดสังเกตว่า อะไรที่ยังพิสูจน์ไม่ได้นั้น ไม่ได้หมายความว่า สิ่งนั้นจะต้องไม่มีหรือไม่เป็นจริงเสมอไป

ตนเป็นที่พึ่งของตน คนอื่นใครเล่าจะเป็นที่พึ่งแก่เราได้จริง คนที่ฝึกฝนตนเอาไว้ดีแล้ว ย่อมได้ที่พึ่งซึ่งได้โดยยาก เพราะผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรมนั้น เขาสามารถแสวงหาปัญญาจากภายในจิตใจ ส่วนลึกของเขาได้เสมอ

คนที่รู้แจ้งเรื่องตัวเองเท่านั้น จึงจะเป็นเหมือนพระอาทิตย์อุทัย ซึ่งสามารถกำจัดความมืด ทำท้องฟ้าให้ค่อย ๆ สว่างขึ้นโดยลำดับ